

ΕΤΟΣ Γ'ον

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΟΝΟΤΑΞΙΟΝ ΤΜΗΜΑ
ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΔΗΜ. Α. ΔΑΝΑΛΗ

Διδάσκων της 'Ανωτάτης Σχολής
Οικονομικών και 'Εμπορικών 'Επι-
στημών της Βιέννης.

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΡ. 79
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 3-81 ΝΕΟΝ

Τελεία κατάρτισις Λογιστών εν-
τός 9 μηνών. Τμήματα ημερήσια
και νυκτερινά. Είδικην τμήμα
θελών. Κανονισμός αποστάλλε-
ται δωρεάν τῷ αἰτούντι. 'Εγγρα-
φι καθ' ἐκάστην 10-12 π.μ. και
5-9 μ. μ.

«ΒΟΤΡΥΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικόν και 'Απο-
θεματικόν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικόν Πρατήριον δδ. 'Αθήνας 53

Οίνοι χύμα : Λευκοί, έρυθροί, γλε-
μεϊς, μοσχάτοι.

Οίνοι εις φιάλας : 'Επιτραπέζιοι, έ-
πιδόμιοι, όρεκτι-
κοί, τονωτικοί.

Βερμυτ εις παλαιού Μοσχάτου οίνου.

Μαυροδάφνη άπαρμιλλος.

Παλαιόν άπόσταγμα Οίνου «ΒΟ-
ΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.

ΓΑΜΙΑΣΑΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλούνται εις όλα τα κέντρα
καταναλώσεως.

Κυρία
Τα φορέματά Σας να τα βά-
φετε μόνη Σας με τās Γερμαν-
κάς βαφάς ύφασμάτων μάρκας

ARTI

και εύδέποτε θ' άποτύχητε.
ΑΙ βαφαί ARTI κάμουν τα πα-
λαιά φορέματα καινούργια. Πω-
λούνται στα 'Εμπορικά και
Φαρμακεία.

'Αντιπρ. Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

'Αθήναι Λέκκα 21α

ΤΟ «ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ»

Συνιστώμεν εις τās άναγνωστρίδας μας
ός τό μόνον περιοδικόν Μόδας και έρ-
γοχειρών τό «ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ».

ΤΟ «ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ» άπαρτιζό-
μενον από 50—60 μεγάλας σελίδας, πε-
ριέχει : Σχέδια έργοχειρών πάσης φύ-
σεως εις φυσικόν μέγεθος· μοντέλλα
φορεμάτων, άπορροούχων και παιδικών
ένδυμάτων· μουσικά τεμάχια και έν γέ-
νει όλην ένδιαφέρουσαν τάς γυναίκας.
Είνε συνεπώς τό μόνον άπαραίτητον
διά τās 'Ελληνίδας περιοδικόν. Κυκλο-
φορεί την 1ην έκάστου μηνός και πο-
λείται πρόσ 7 δρ. τό τεύχος. Συνδρομή
έσωτερικόν έτησίως δρ. 75, έξωτερικόν
σελίνα 10.

'Ιδιοκτήτης-διευθυντής Ε. Κ. Μακ-
καντώνης. Γραφεία - σχεδιαστήρια :
'Εργαστήρια Κεντρικώτων Προι-
κών και Πιλισδεών 'Ερμού-Καρνά-
ρου 3, 'Αθήναι.

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διά την εύτυχίαν σας, διά τό μέλλον τών παιδιών σας,
γενήτε κάτοχοι του ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.

Τό ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θα είνε τό κόσμη-
μα του σαλονιού σας, του γραφείου σας, του σπιτιού σας και
μιά μέρα ή αἰτία της εύζωίας σας.

'Αγόρια, κορίτσια, ζητήσατε από τούς γονείς σας έν τοι-
σθον ώρολόγιον να σας έξυπνά τό πρῶτό διά τās μελέτας
σας, σύντροφον τών σπουδών σας και άφορμήν έξασφαλίσε-
ως του μέλλοντός σας.

'Η άσφάλεια επί της ζωής είνε έξ ίσου ώφέλιμος εις τούς
πτωχούς και εις τούς πλουσίους, εις τούς νέους και εις
τούς νέους, όστις δέ παραμελεί αυτήν θα ύποφέρει έκ τούτου.

Τό ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τό
πρότατον τουτο καθήκον.

Πληροφορία παρά τῇ Γενική 'Αντιπροσωπεία του ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΑΞΙΟΛΟΓΙΩΝ (Σκαρίων 47 - Γ. Στάθου 3, 'Αθήναι) και παρά τῶν 'Αντιπροσώπων
εις τās έμπορίας και τούς περιοδεύοντας.

ΠΟΝΟΙ ΤΗΣ
ΡΑΧΕΩΣ

Όποιαδήποτε εάν είναι
ή αἰτία ή όσονδήποτε ισ-
χυρός ή πόνοσ τό Σλόανς
Λίνιμεντ δά τόν άνακου-
φίση. Τό Σλόανς διαλύει
την επώδυνην συμφορήν
θερμαίνει και τώνανει τό
αίμα και ή πόνοσ έξαφα-
νίζεται.

ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ
ΠΑΥΕΙ ΤΟΝ
ΠΟΝΟΝ

ΜΕΓΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΑΙ έν πυραμίδι λέγει· άποτελοϋσιν εύρω-
παϊκήν πρωτεύουσαν· εύρετέ την και άποστεί-
λατε λύσιν εις

ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΔΙΑΓΩΜΙΣΜΟΥ

143, δδός Βοσούλα (Τέρμα 'Αχαρνών) ΑΘΗΝΑΣ

'Επισυνάψατε 5δραχμον δι' έξοδα καταρτι-
σμού κατατάξεων, άπαντήσεως και ταχ. τε-
λός ώς και άκριβήν διεύθυνσιν σας.

ΠΑΣ ΛΥΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΔΩΡΟΥ

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΝ ΚΑΦΕΚΟΠΤΕΙΟΝ

ΙΩΑΝΝ. ΦΩΤΟΥΧΟΥ

ΚΑΪΡΟΝ

RAHABET EL TIBN N. 23

Γνήσιοι καφφέδες Μόκκας έπιστημονικάς παρασκευα-
ζόμενοι από άπόψους καβουρδίσματος και άλέσματος
όπό την άμεσον έποταίαν του ίδιου.

Ο «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ»,
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΑΝΗΣ

'Η μεγαλύτερη έκδοτική όργάνωσις
της 'Αμερικής και ή συνεκτικός δε-
σμός που κρατεί εις έπικοινωνίαν
όλους τούς 'Ελληνάς του νέου κόσμου

«Ημερήσιος 'Εθνικός Κήρυξ» «Κυ-
ριακάτικος» και «Μηνιαίος»

«Ο «Κυριακάτικος» κυκλοφορεί παν-
τού όπου υπάρχουν 'Ελληνες.Είς τās
ελίδας του άντικατοπτρίζεται όλη ή έν-
διαφέρουσα και πολυθόρυβος 'Αμερικανική
ζωή εικονογραφημένη, με τās
έκκεντροτικότητας τών έκτορμηρούχων
της, με τās έρωτικές περιπετειάς της
άριστοκρατίας της, με τās κατακτή-
σεις και τās έπιτυχίας τών μεγαλοεπι-
χειρηματιών της, με τās θαύματα τών
έφευρετών της, με τούς πολιτικούς άγώ-
νας της και με τās εις όλας τās έπι-
δόσεις προόδους τών 'Ελλήνων της
'Αμερικής.

Όσοι παρακολουθούν τόν «Κυρια-
κάτικον» παρακολουθούν και την ζω-
ήν της μεγάλης 'Αμερικής, όσον μα-
κράν και εάν εύρισκονται.

«Ο «Μηνιαίος» θαύμα καλλιτεχνικής
έμφανίσεως και συμπλήρωμα άπαραί-
τητον κάθε 'Ελληνικής Βιβλιοθήκης.
Αι σελίδες του πλούσιαι εις έπίκαιρα
θέματα και ζητήματα τών έλλεκτων
συνεργατών του.

Τās έκδόσεις του «'Εθνικού Κήρυκος»
της Νέας 'Υόρκης συμπληρώνει τό
'Ημερολόγιόν του με τās υπερτατα-
κοσίας σελίδας του, αι όποίαι άπαρτί-
ζουν άληθινήν έγκυκλοπαίδειαν.

Τό 'Ημερολόγιον τιμάται άπό ένός
μόνον δολλαρίου χρυσόδετον.
Συνδρομηταί έγγράφονται διά κάθε
έκδοσιν ή όλας μαζί εις τό Γραφείον
του «'Εθνικού Κήρυκος» 'Εν 'Αθήναις
Οδός Βουλής αρ. 18.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

'Ιατρός Δερματολόγος. 'Επί δεκαετα-
σίαν 'Επιμελητής της Ιδαιότης Κλινι-
κής του Καθηγητού κ. Γεωργίου
Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκάστην
Οδός Κεφαλληνίας 30

'Ωραι 8—11 π.μ. και 4—7 μ.μ.

'Αριθ. τηλεφ. 7-62 Παλαιόν

ΧΟΡΗΓΟΥΝΤΑΙ

έγγυητικά έπιστολαί Τραπε-
ζών δι' άνάληψιν έργασιών
με όρους εύνοϊκούς.

Π. ΚΥΒΕΛΛΟΣ

Δραγατσάνειον 6β

ΜΕΤΑΧΕΙΡ.ΣΕΣΘΕ την άγνήν
έβλαβή και πασίγνωστον

ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Πλατ.Παλαιού Δημοπρατηρίου 104

Διά τούς κορυφείς διαρκής παρακα-
ταθήκη τών ήγγυημένων ξεναφίων
No 1172.

Δάνεια επί πολυτίμων άντι-
χειμένων

Δραγατσάνειον 6β

Οικωγενεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ.Ι.ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ. : Γερμανός Π. Πατρός 5.
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-0.

ΑΥΣ ΟΤΙ ΒΑΡΕΙ ΚΑΙ ΑΝΟΤΗ

ΔΑΓΚΕΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΩΛΗΣ

Πριν ακόμη ή δάγκειος, τόν δ-
ποϊον έπέρασαν αϊώς κ' άπαι-
σίως όλοι σχεδόν οι συμπολίται,
έξαλειφθή έντελώς, νέος ήδη κίν-
δυνος έπισείσεται τρομερώτερος
κατά τών άτυχών κατοίκων της
πρωτεύουσας και τών Πειραιώς,
ή πανώλης. Οι άρμόδιοι βεβαιώ-
νουν ότι δεν ύπόκειται φόβος έπε-
κτάσεως της. 'Ο λαός όμως πα-
ρακολουθεί με άνησυχίαν τός έ-
φημερίδας και έχει φοβηθή ούκ
όλίγον. Μήπως τά ύδια δεν έβ-
βαίοναν οι κ. άρμόδιοι και όταν
ένεφανίσθη ή δάγκειος. Εύτυχώς
μόνον που αυτήν την φοράν, χά-
ρις εις τά ύγειονομικά μέτρα τό
ληφθέντα διά τόν δάγκειον, ή
πανώλης δέ θα μπορέση να προ-
σλάβη μορφήν έπιδημίας. 'Ετσι,
έκ τών ύστερων, ή δάγκειος γίνε-
ται σωτήρ μας από την τρομεράν
πανώλην. 'Ορισμένοις άξιζει να
του στηθή μιά άναθηματική στή-
λη εις την Πλατείαν του Σύν-
τάγματος!

ΟΙ ΛΟΥΟΜΕΝΟΙ

Παραδόξως, παρά την είσοδον
του φθινοπώρου, εις κολυμβηταί
τών φαληρικών άκτών, άντι να
έλκεται, άπεναντίας ηδξήθη-
σαν. 'Η εξέγησις τού φαινομένου
αυτού είνε άπλυστάτης και άπο-
δίδεται—που άλλοι : — εις τόν
δάγκειον! 'Όλοι οι δαγκειόπλη-
κτοι, άφού συνήλθαν πλέον άπό
την άσθένειάν των, σπεύδουν τό-
ρα να συμπληρώσουν τά λουτρά
των, πριν άκμήν ή καιρός ψυχρά-
νει περισσότερο. Καθόλου όμως
περίεργο, χάρις στα όθιμα αυτά
λουτρά τών νεοελλήνων, οι όποί-
οι, είνε γνωστόν πόσο άσυνήθη-
στοι είνε στο νερό, προπάντων ά-
μα αυτό είνε λιγάνη κρύο, να έ-
χουμε, μετά τόν δάγκειον, κομ-
μιά έπιδημίαν...πνευμονιών!

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

'Εδιαβάσατε στίς έφημερίδας τά
μαγικά σύννεφα που άνεκαλύφθη-
σαν στο δωμάτιο της συλλεγμένης
μερίδας του Γκαλχωριού. 'Α-
κούστε τα και φριξάτε : νεκρο-
φαλές, δμοιώματα ανθρώπων και
προσωπίδες από νερό, σκελετοί
νυκτερίδων, κόκκαλα πεθαμένων,
κλπ. !... Όχις μάγισσα μεσαιωνικού
αυτήν !...

ΠΕΝΝΙΕΣ

'Ερκίμαρα παιά έπισήμως στο φθι-
νόπωρο ! 'Εν τούτοις άκόμη δεν έ-
ξεδόθη κανένα νέον φιλολογικόν
περιοδικόν τών νέων. 'Αλλοτε έξε-
διδοντο κατά δεκάδες αυτήν την έ-
ποχήν.

— Δεν έξεδόθη καν ούτε μιά νέα
ποιητική συλλογή. Φθινόπωρο χωρίς
ένα φιλολογικά περιοδικά, χωρίς νέα
ποιήματα, άσφαλώς δεν είνε φθινό-
πωρον.

— 'Εν τούτοις άναμένονεν άκόμα.
Τι διάβολο ! δεν θα βρεθή κανείς
νεαρός ποιητάς που να ράς μά-
νη να εύθυμήσωμεν όλίγο με τό
ποιήματά του μέσα στη φθινοπωρι-
νή μελαγχολία.

— Οι κινηματογράφοι άρτισαν
από την παρελθούσαν έβδομάδα τίς
παραστάσεις των. Τούς έβόηθησε
σ' αυτό πολύ και ή καιρός, ή όποιος
άποτόμως έγινε ψυχρός. Δες και ή-
το συνέταρος εις τās έπιχειρήσεις
των.

— Οι θαμώνες τών νυκτερινών

κέντρων του Ζαπτείου άραιώνουν
διαρκώς. Μετά δέ τίς ένδεκα, τό ό-
ρειο 'Αθηναϊκό πάρκο νεκρώνει έν-
τελώς.

— Με την είσοδο του φθινοπώρου,
οι κήποι έγέμισαν από τά δύο καί-
έροχην φθινοπωρινά άνθη : τίς λε-
πτές και βλοσυρές γαλιές και τά ό-
ρατα και μεγαλοπρεπή χρυσάνθε-
μα.

— Μεγάλην έπιτυχίαν έσημαίωσαν
εις τό θέατρον Κυβέλης «Ο Κρόν ή
ή θοίραβος της 'Ιατρικής» τό άρ-
στοτεχνικόν αυτό έργον του δια-
σήμευ Γάλλου θεατρικού συγγρα-
φέως και ποιητού Ζ.Λ Ρομπαίν.

— Πρόκειται περί μιάς πολυπλο-
κούσας κατά τό τυχαλατισμού
τών γιατρών. Τό περίεργο σχετικώς
είνε ότι ή Ζ.Λ Ρομπαίν ή ίδιος είνε
γιατρός—δύκτωρ Φορνικούλ είνε τό
πραγματικό του όνομα.

— Πιθανόν περί μιάς πολυπλο-
κούσας κατά τό τυχαλατισμού
τών γιατρών. Τό περίεργο σχετικώς
είνε ότι ή Ζ.Λ Ρομπαίν ή ίδιος είνε
γιατρός—δύκτωρ Φορνικούλ είνε τό
πραγματικό του όνομα.

— Πιθανόν περί μιάς πολυπλο-
κούσας κατά τό τυχαλατισμού
τών γιατρών. Τό περίεργο σχετικώς
είνε ότι ή Ζ.Λ Ρομπαίν ή ίδιος είνε
γιατρός—δύκτωρ Φορνικούλ είνε τό
πραγματικό του όνομα.

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΕΘΙΜΑ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ, Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ :

Ός που να μάθουν να χαιρε-
τούν, με τόν τρόπο τους οι έθαγε-
νείς τών Φιλιππίνων νήσων, όρι-
σμένως πρέπει να κάνουν κάθε
πρωτό διάφορος Σουηδικές ά-
σκήσεις. Οι Φιλιππίνιοι όταν συ-
ναντηθούν στο δρόμο, έν πρώτοις
βγάζουν τό κάλυμμα του κεφα-
λιού των, κατόπιν άφού τό τοπο-
θετήσουν πάλι στο κεφάλι τους,
μεταχειρίζόμενοι και τά δυό χέ-
ρια, σκύδουν τόκορμι άρκετάπρος
τά έμπρός. 'Αλλ' ή χαιρετισμός
δεν σταματά ως έδώ. 'Εχει και
συνέχεια. 'Η τρίτη κίνησις είνε
ή άνύψωσις τών χειρών, ώστε τα
δάχτυλα του χαιρετώντος να έγ-
γίσουν θωπητικά τά μάγουλα
του χαιρετωμένου. 'Η τετάρτη κί-

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΤΟ ΩΤΟΙ...

— 'Ελα Μαριάννα, τί στέκεσαι. Τό
τράμ δό φύγη...
— Μά άς φύγη.
— 'Ας φύγη ;
— Φυσικά.
— Καλά με τά πόδια θα πάρε
σπίτι ;
— Όχι δά, θα πάρε με τό ατύ-
χνητο !

Με τό ατύχητητο. Τό έπιβατικό
βέβαια. 'Αλλά είνε κι' αυτό μιά φι-
λοδοξία. 'Η νεαρά 'Αντιδόκλα, που
έξεκάρμισε από τά βάθη του Μετα-
ξουράγου μέχρι Συνατάματος, έν-
νοει να κατέβη εκείθεν μέχρι της
'Οροναίας ατύχητητοδρομούσας.
'Όχι με τό τράμ. Προς Θεού ! Με
τό τράμ πηγαίνουν οι χυδαίοι. 'Ο
καλός κόσμος, ό πολυ καθός πρό-
κει, ατύχητητοδρομεί. Ναίαι...
'Η φιλοδοξία αυτή του ατύχη-
τητοδρομείν είνε βαθιά ριζωμέ-
νη εις τό πνεύμα του 'Ανθού ή
της 'Αντιόκας. Τι τά θέλεις ; 'Εχει
νευραλγίαν ούτό τό εύλογημένο τό
ό.ό.ό. Τραντάζει σφιγρίζει, βροντά,
σπυδαί λιλγιγνάζει, άφίνει άρώματα
βανίλινης κόπτης, χείρας, πόδας, κε-
φαλές ! Και όσοι πέν έχουν τό μέσο,
άγοράζουν πρώτα πρώτα ατύχη-
τητον. 'Εγγύφισα συμπόλιτην πλου-
τίσαντα αλφινιδίας. Πριν άλλόξη
πανταλόνι, πριν γερσίον την παρα-
δερμένην του, ήγόρασεν ένα φορτάκι
και δέν άφησε δρόμον άθηναϊκόν
που να μην τόν άρρώση με τίς ρόδες
του, που να ρη τόν θνητισίη με τό
δραμα της βαγίνης. 'Όσοι όμως δεν
έχουν ιδιόν των πηγαίνον με τό
έπιβατικό. Είνε κι' ούτό κάτι. 'Αγο-
ράζει δόσαν με 1-2 δραχμές ! 'Αμή !
Διά τόν ίδιον άκριβός λόγον και ή
προσηνημένη Μαριάννα άφίνασε τόσον
περιφρονητικώς περί του τράμ. Ναί,
δυστυχώς, έπέρασε πλέον ή πμογία
του. Σπανίως κόβει κανένα διαβά-
την, πηγαίνει σάν χελόνα και είνε
πρόστυχο—πρόστυχο ! Δεν έχει καν
σπορήνα. Καθωνίζει όπισς τό κάρσο
τών σκουπιδιών. Και ή Μαριάννα τό
περιφρονεί. Τό άντελήφθητε ; Τό
περιφρονεί είπομεν.

ΧΑΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Είς την σειράν τών τευχών της
μηνιαίας περιοδικής έκδόσεως «'Ε-
ρευνα» την όρίσιν με τόσον έπιμέ-
λειαν έκδίδει ή έν 'Αλεξανδρείη έν-
δοτικός Οίκος Α. Κασσιγώνη, έξεδό-
θη ή έκδόσις μελέτη του συνε-
ργάτου μας κ. 'Ηλ Βουτιερδ ή «Ο
Σοφοκλής και οι Ρωμαίοι». Πολύ-
ται άντι δρ. 8 εις τά Καντρινά Βι-
βλιοπαλεία.

— 'Εξεδόθη ή «Νέα 'Εστία» της
1 'Οκτωβρίου με συνεργασίαν τών
κ. κ. Σιγούρου, Ρογγία, Βαϊνόγλου
κλπ. Είς τό φύλλον αυτό άρχίζει τό
νέον μυθιστόρημα του κ. Σαποφύ-
λου «Ο Γενός μου και ή μόρη μου».

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΤΡΩΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΝΟΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εξοχὸς καλοῦσε ὁ κόρορος.
Ἦ ἀσκαπὲς καὶ ἡ βροντὴς διαδέ-
χοντο ἡ μιά τὴν ἄλλη. Κεραινοὶ
διέσχον τὸ μαῦρο, σκοτεινὸ στερέ-
ωμα, θοὰ κατόρθια κυλοῦσαν μπρὸς
στὸ στόμιό τοῦ σπηλαίου...

Ἦ Λόρα ἔμενε σιωπηλή.
Καθισμένη σὲ μιὰ πέτρα ἀπαύριζε
τὸ ὄπλοχό μεγαλειότης φύσεως,
ποῦδαν τὴν δύναμι τῶν στοι-
χείων τῆς.

Κοντὰ τῆς καθισμένης ὁ Ἀρούχ
οὐλοῦσε ἐπίσης.

Μέσα στὸ δισκίμνι του ἡ ὀχίς
στοργιόφωτο ἀνέσυχες καὶ σφύ-
ριζαν.

Σεχωριστὸ θόρυβο ἔκανε ἡ φαρμα-
κική, μεγάλη ὀχίς, τὴν ὁποία ὁ
ἀσκαπὸς εἶχε πιάσει γιὰ τὴ Λό-
ρα. Προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ
μέρος ποὺ τὴν εἶχε κλείσει, σέρνον-
τας καὶ ἀναδύσαντα διαρκῶς, ἀφί-
νοντας λυσσασμένα σφουγγάρια...

Ἦ Λόρα σέφτοταν τὴν ἀλλόκοτη
θόρυβος αὐτῆς τῆς σιγῆς. Κανείς
ἀπ' τοὺς γνωστὰς τῆς δὲν θὰ τὸ
πίστευε ἂν τοῦλάχιστον ποῦ βρισκοῦ-
σαν, ἂν τοῦλάχιστον γιὰ τὴ διπλὴ ζωὴ
ποῦδαν, τὴν κοσμητικὴν, τὴν ἐντελὴς
ἀριστοκρατικὴν καὶ τὴν μυστηριώδη,
τὴν ὁλοπῆ, τὴν ἐγκληματικὴν...

Ἔφαγα στέναξε βαθεῖα καὶ ἔψα-
ξε στὴν τόλμη τῆς, ἔβγαλε ἕνα τοι-
γάρο καὶ τὸ ἀναψῆ.

Ἦ Ἀρούχ γύρισε πρὸς τὸ μέρος
τῆς καὶ εἶπε:

— Γιατὶ στενάξεις, βασίλισσα;

Ἦ Λόρα δὲν περίμενε τὴν ἐρώ-
τησιν αὐτῆς καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς
ἔβρισε βουβή, μὴ ἔξορνος τί ν' ἀ-
παντήσῃ. Τέλος τοῦ εἶπε:

— Γιατὶ ἀπέναντά σου εἶπες;...

Ἦ Ἀρούχ δὲν ἔλαβε ἀμέσως τῆς σπηλιάς
φύλλον βάρος στὴν καρδιά.

— Εἰν' αὐτὸ πονάει;

— Ἀφοῦ σοὺ τὸ βεβαίωσαν...

— Δὲν εἶσαι ἐρωτευμένη, κόρη
μου;

— Ἐρωτευμένη ἐγώ; Ἔλα δά...

Τὶ τρέλλες εἶν' αὐτὲς πού λες, γέρο-
Ἀρούχ;

— Τόσο τὸ καλὸτερο, κόρη μου,
ἂν δὲν εἶσαι ἐρωτευμένη, τόσο τὸ
καλὸτερο... Καὶ μακάρι νὰ μὴν ἐρω-
τευθῇ ποτὲ σου...

— Ἐγνοῖα σοῦ, Ἀρούχ, δὲν ὑπάρ-
χει τέτοιος φόβος.

— Εἶσαι βέβαιη γι' αὐτό;

— Ἔξω καλά τὸ χαρμῆμά μου,
γέρο-Ἀρούχ. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀπ' τίς
γυναῖκες ποὺ ἐρωτευομένην...

Ἦ καρδιά μου εἶνε ἀπὸ ἀτσάλι. Ἐγὼ
μὴ τὸ ἐρωτεύω; Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;
Νὰ σκελετωθῶ; Ἐγὼ ν' ἀνδρα, νὰ
γίνω παιχίδι στὰ χέρια του; Ποτέ,
Ἀρούχ, ἀκούεις;...

— Ποτέ!...

Ἦ Ἀρούχ δὲν ἔλαβε ἀμέσως τῆς σπηλιάς
φύλλον βάρος στὴν καρδιά.

— Γιατὶ μοῦ μιλᾷς γιὰ τὸ μέλλον;

Ποῦ τὸ ἔβρισε ἀπὸ τὸ μέλλον, τὸ δι-
κό μου;

— Τὸ διάβασα στὴν παλὴρ σου
βασίλισσά μου, ὅταν ἔρθεσ στὴ
σπηλιά μου. Τ' ἀκούσα νὰ μοῦ τὸ
ψιθυρίζουν τὰ πνεύματα τῆς νύχτας.

Ἦ Ἀρούχ ἔβρισε πολλὰ, μαντεύει τὸ
μέλλον, διαβάζει στίς καρδιές. Ὁ
Ἀρούχ δὲ γελιέται ποτέ.

— Καὶ λὲς πὼς θὰ ἐρωτευθῶ;

— Μὴ πάθος! Μ' ἔλη σου τὴν
καρδιά, μ' ἔλη σου τὴ δύναμι!...

Κι' ἔπειτα...

— ἔπειτα;... Συνέχισε... μίλα...

— Τὸς νὰ πῇ;

— Ὅς νὰ σοὺ τὰ πῶ ὅλα;

— Ζὲ διατάζω.

— Βασίλισσα εἶσαι μ' ἔχεις τὸ
δικαίωμα νὰ μὲ διατάζεις. Καὶ μὴ
καὶ τὸ θες;

— Ὅς νὰ σοὺ μὴ λήσω ἀλάθε-
ρα. Αὐτὸ εἶ-
νε τὸ καλὸ
τερο. Γιατὶ
μονάχα ἐστὶ
μ' ὁρὼ νὰ
σοὺ φανῶ
χρήσιμος.

Μονάχα ἐστὶ
θὰ μορῶσῃ,
ὁ φτωχὸς Ἀ-
ρούχ, νὰ σώ-
σῃ τὴν καλὴ
καρδιά σου, τὴν
ἀγαπῆ μὲν τῆς
καρδίας σου...

— Τὶ ση-
μαίνουν τὰ
λόγια σου;

— Ποιὸς κ' ἔδω-
κε μ' ἀπει-
λεῖ; Λέγε...

— Λέγε γρήγο-
ρα.

— Ἄν ἐ-
ρωτευθῇς μὴ
μέρα...

— Ἄν ἐρω-
τευθῶ;

— Ὁ ἐρω-
τὸς σου ἀ-
πὸς τὴν ἀπορροή τῆς
καταστροφῆς

σου!

— Ἀρούχ!... Λὲς ἀλήθεια;

— Λὲς εἶς ἐξέω... Λὲς οὐκ ἔστι
πῶς θὰ εἶς ἐξέω;...

Ἦ Λόρα δὲν ἔλαβε ἀμέσως τῆς σπηλιάς
φύλλον βάρος στὴν καρδιά.

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

Κόνταζα μὲ λαχτάρα τὴ θάλασσα...

— Τὸ διάβασα στὴν παλὴρ σου
βασίλισσά μου, ὅταν ἔρθεσ στὴ
σπηλιά μου. Τ' ἀκούσα νὰ μοῦ τὸ
ψιθυρίζουν τὰ πνεύματα τῆς νύχτας.

Ἦ Ἀρούχ ἔβρισε πολλὰ, μαντεύει τὸ
μέλλον, διαβάζει στίς καρδιές. Ὁ
Ἀρούχ δὲ γελιέται ποτέ.

— Καὶ λὲς πὼς θὰ ἐρωτευθῶ;

— Μὴ πάθος! Μ' ἔλη σου τὴν
καρδιά, μ' ἔλη σου τὴ δύναμι!...

Κι' ἔπειτα...

— ἔπειτα;... Συνέχισε... μίλα...

— Τὸς νὰ πῇ;

— Ὅς νὰ σοὺ τὰ πῶ ὅλα;

— Ζὲ διατάζω.

— Βασίλισσα εἶσαι μ' ἔχεις τὸ
δικαίωμα νὰ μὲ διατάζεις. Καὶ μὴ
καὶ τὸ θες;

— Ὅς νὰ σοὺ μὴ λήσω ἀλάθε-
ρα. Αὐτὸ εἶ-
νε τὸ καλὸ
τερο. Γιατὶ
μονάχα ἐστὶ
μ' ὁρὼ νὰ
σοὺ φανῶ
χρήσιμος.

Μονάχα ἐστὶ
θὰ μορῶσῃ,
ὁ φτωχὸς Ἀ-
ρούχ, νὰ σώ-
σῃ τὴν καλὴ
καρδιά σου, τὴν
ἀγαπῆ μὲν τῆς
καρδίας σου...

— Τὶ ση-
μαίνουν τὰ
λόγια σου;

— Ποιὸς κ' ἔδω-
κε μ' ἀπει-
λεῖ; Λέγε...

— Λέγε γρήγο-
ρα.

— Ἄν ἐ-
ρωτευθῇς μὴ
μέρα...

— Ἄν ἐρω-
τευθῶ;

— Ὁ ἐρω-
τὸς σου ἀ-
πὸς τὴν ἀπορροή τῆς
καταστροφῆς

σου!

— Ἀρούχ!... Λὲς ἀλήθεια;

— Λὲς εἶς ἐξέω... Λὲς οὐκ ἔστι
πῶς θὰ εἶς ἐξέω;...

Ἦ Λόρα δὲν ἔλαβε ἀμέσως τῆς σπηλιάς
φύλλον βάρος στὴν καρδιά.

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

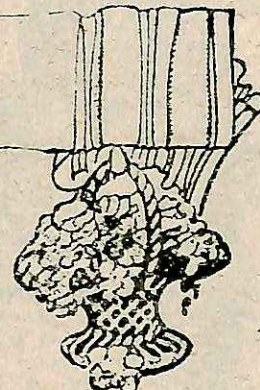
— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

— Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω;

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΠΡΟ ΕΞΗΝΤΑ ΕΤΩΝ

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΑΡΔΙΔΟΥ

Ἦ συζητοῦν γιὰ τὰ λύτρα ἐξακολουθεῖ. «Μὰς δίνουν 100 χιλ. νὰ σὲ χα-
λάσουμε!...» Ὁ κ. Φίλων ἐπιμένει. Νέα σύσκεψις. Ἦ ἀπόφασις. Μία
πρότασις τοῦ κ. Φίλωνος. Οἱ ληστὰι ἀρνοῦνται. Ὅπου μὰς περικυ-
κλώνουν ἡ περιπολίαι. Ἀγωνία καὶ χτυποκάρδι. «Δίστε, τον!...» Ὁ
εἰδυνος τῆς σφαγῆς. Οἱ χωροφύλακες πλησιάζουν. Ἦ συμπλοκή.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τέλος ὁ κ. Φίλων ἐδέχθησε ὅτι
δὲν εἶνε σὲ θέξι νὰ δώσῃ πιδ
πολλὰ ἀπὸ 50 χιλιάδες. Καὶ οἱ
ληστὰι βλέποντας ζήτησαν τὰ
πράγματα, τραβήχτηκαν παρὰ με-
ρα νὰ συσχεθῶν καὶ νὰ πάρουν
μὴ ἀπόφασι.

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα οἱ λη-
στὰι τελείωσαν τὴν ἰδιαιτέρη σύ-
σκεψιν καὶ ἐξανέστησαν. Ὁ
ἀρχιληστής πλησίασε τότε τὸν
Φίλωνα καὶ τοῦ εἶπε:

— Δοῦν κύρ' Φίλι, ἀποφα-
σίσαμε νὰ σοὺ κάνουμε χαράμιδεκα
χιλιάδες. Θὰ μὰς δώσης μονάχα
ἐξομνηντα, μὰ ἐξομνηντα τῆς, σω-
στές. Εἶρε το πὼς ἀλλοῶς τὸ κε-
φάλι σου κινυνεύει καὶ μὴ θὰς
νὰ γέν' τὸ κέφ' τῶν ὀχτῶν σου,
ποῦ μὰς δίνουν ἑκατὸ χιλιάδες νὰ
σὲ χαλάσουμε!

Ὁ κύριος Φίλων τοὺς ἀκούσε
προσεκτικὰ καὶ κατόπιν τοὺς
εἶπε:

— Σὰς τὸ ἐδέχθησα, δὲν μπορῶ
νὰ δώσω πιδ πολλὰ ἀπὸ 50 χι-
λιάδες. Μὰ ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ μοῦ
πάρτε καὶ τὸ τομάρι, ὁρίστε, σὰς
δίνω 55.

Οἱ ληστὰι στενοχωρήθηκαν.
Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀρχισαν
νὰ θυμολοῦν καὶ νὰ μωρμουρι-
ζουν ἀπειλητικὰ.

Ἐπὶ τέλους τραβήχτηκαν πάλι
παρὰ μερα κ' ἔκαμαν νὰ σύσκε-
ψι. Ὅταν τελείωσαν μὲς πλησία-
σαν καὶ εἶπαν στὸν κ. Φίλωνα:

— Κύρ' Φίλι, παρακάναμε πα-
ζάρια. Ἄς νετάρουμε πειά. Ἀπο-
φασίσαμε νὰ κατέσουμε ἄλλες
δέκα χιλιάδες. Θὰ μὰς δώσης 60
χιλιάδες σωστές. Κουδέντα νὰ
μὴν ἀκούσουμε πειά.

Μὰ ὁ κ. Φίλων εἶχε πάρει τὴν
ἀπόφασίν του καὶ τοὺς ἀπάντησε
μὲ θάρρος:

— Σὰς τὸ εἶπα, παιδιά. Παρα-
πάνω ἀπὸ 55 χιλιάδες δὲν μπορῶ
νὰ δώσω. Μὴ μὲ πιάνετε ἀπ' τὸ
λαϊμό.

Τὰ λόγια του αὐτὰ τὰ εἶπε
τόσο ἀπαραισθητικὰ καὶ τόσο ρη-
τὰ, ὅστε οἱ ληστὰι ἔκαμαν καὶ
τὴν τελευταία αὐτὴν ὑποχώρησι.
Ἐτόνισαν ὅμως τὸ ποσὸν αὐτὸ ἔ-
πρεπε νὰ εἶνε εἰς χρυσὰ ταμιακά
νομίσματα.

Τέλος ὁ ἀρχιληστής ἐπρόσθεσε:

— Παραδεχόμεστε, κύρ' Φίλι, γιὰ
νὰ τελείωσῃ ἡ δουλειὰ αὐτὴ καὶ
νὰ μὴ βασανίζεσθε καὶ μετὰ καὶ
σεῖς. Νὰ γράψῃς μονάχα γρήγορα-
γρήγορα νὰ στελεῖν τὸν παρὰ καὶ
μαζὺ μ' αὐτὸν νὰ μὰς στελεῖν
κάμποσα «σέγια», 18 πέσια μὲ
παπάζια, εἰκοσι ζευγάρια τσαρούχια,
κάμποσο μπαρουτὶ καὶ βόλια.

Ὁ κ. Φίλων ἐδέχθη καὶ τὴν ἀ-
παιτήσιν τοὺς αὐτοὺς καὶ κατόπιν
τοὺς εἶπε:

— Για νὰ τελείωσῃ τὸ γρηγο-
ρώτερο ἡ δουλειὰ αὐτὴ πρέπει νὰ
μ' ἀφήσετε ἐλεύθερο, νὰ πάω νὰ
φροντίσω γιὰ τὰ λύτρα.

Οἱ ληστὰι ἀλληλοκυτάχτηκαν.
— Καὶ ποῖος μὰς λείει, κύρ' Φίλι,
πὼς θὰ ξανάρθῃ; ῥώτης ὁ ἀρχιληστής.

— Σὰς δίνω τὸ λόγο μου γι' αὐτό, ἐτόνισεν ὁ κ. Φίλων.
Ἐπίσης θὰ σὰς ἀφήσω ὡς ἐγγύησιν τὸν κ. Λεονάρδιν.

Οἱ ληστὰι γύρισαν τότε καὶ μοῦ εἶπαν:

— Τί λές, κύρ' Δινάρδο; ἔχεις ἐμπιστοσύνη
ἐπὶ στὸν κύρ' Φίλι;

— Ἐγὼ τοὺς ἐδέχθησα ὅ-
τι ἐμπιστεύομαι ἀπολύτως στὸν
λόγόν του κ. Φίλωνος καὶ τοὺς
συμβούλους νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύ-
θερο γιὰ νὰ πᾶν νὰ φροντίσῃ γιὰ
τὰ λύτρα.

Οἱ ληστὰι ὅμως ἦσαν διστα-
κτικοί. Φοβόντουσαν μὴ κάνουν
καμμιὰ γκάφα. Γι' αὐτὸ τραβή-
χτηκαν καὶ γιὰ τρίτη φορά πα-
ρά μερα, καὶ συσκέφτηκαν εἰς ἑ-
πρεπε νὰ κάμουν.

Σὲ λίγο ἦρθαν κοντὰ μὰς καὶ
μὰς εἶπαν:

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ
ποῦ ζητάτε. Ἐμεῖς δηλαδὴ σὲ
μπιστεύομε, κύρ' Φίλι. Μὰ
σὰν σ' ἀφήσουμε ἐλεύθερο, ἡ πα-
γάνες θὰ μὰς ριχτοῦν ἀγρία, ἐνῶ
τώρα φοβοῦνται γιὰ τὸ κεφάλι σου
καὶ συγκατοῦνται.

Ἐνῶ μὰς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λό-
για κατὰ σφύρ ἑ-

ξε σιγά-«τὸ καραὸν» (1) ἴσως-
με τότε, κυτάξαμε κάτω πρὸς τὸν
κάμπο καὶ εἶδαμε μὲ τρύμο μὰς,
σ' ἀπόστασι μίαν ὥραν δυὸ παγά-
νες ἀπὸ καμμιὰ τρακοσαρία στρα-
τιώτες καὶ πολίτες. Φαντάζεσθε
τὴν ταραχὴ μὰς!...

Οἱ ληστὰι τοιμάστηκαν γρή-
γορα-γρήγορα νὰ κόψουν δρόμο.

Ὁ χωριάτης ὅμως πεδῶν μαζὺ
του; γιὰ νὰ πᾶν τὸ γράμμι γιὰ
τὰ λύτρα; τοὺς συγγενεῖς τοῦ κ.
Φίλωνος, τοὺς εἶπε ὅτι καὶ κατὰ
τὸ μέρος ποῦ ἐπρόκειτο νὰ βαδί-
σουν ὑπῆρχαν ἄλλες παγάνες, χω-
ροφυλάκων.

Χωρὶς οὖν τότε σὲ δυὸ ὁμάδες.
Οἱ ληστὰι Παπουτσή, Νάκος,
Λοιδωρικιώτης καὶ Μελέτης Δε-
ληγιάννης ἀνέβηκαν σ' ἕνα λόφο,
ὅπου μὲς προχωροῦσαμε δεξιὰ
τοὺς, σ' ἕνα στενὸ μονο-
πάτι.

Ἄξαφνα ἡ πρώτη ὁμάς
τῶν ληστῶν σφόδρα καὶ
σταθήκαμε. Εἶδαμε τότε
ἐμπρὸς μὰς μίαν περιπολὶα
χωροφυλάκων κ' ἀναγ-
καστήκαμε νὰ σταθοῦμε
καὶ νὰ κρυφτοῦμε σὲ χα-
μόκλαδα.

Οἱ χωρο-
φύλακες
φάγοντας δεξιὰ κ' ἀριστερά
πλησίασαν 80-120 βήματα κοντὰ
στὸ μέρος ποῦ ἔκαμα τρυπώσι. Ὁ
κίνδυνος ποῦ διατρέχαμε ἦταν με-
γάλος. Ἄν οἱ ληστὰι ἀνακαλύ-
πταντο θὰ μὰς ἐσφαζαν γιὰ νὰ
ἐκδικηθῶν γιὰ τὰ κεφάλια τοὺς!

Κατὰ τίς κρίσεις αὐτὲς σιγῆς
μὲς, τίς τρομερὲς καὶ ἀγωνιώδεις
ἡ καρδιά μου φτεροκοποῦσε ὅσιν
τὸ πούλι, τὸ πιασμένο στὴν πα-
γίδα.

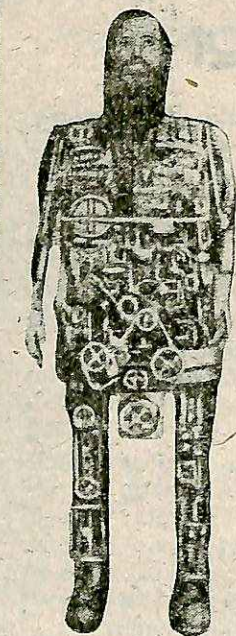
Ἐξαφνα ἀκούσα τὸν ἀρχιληστήν
νὰ λέει σιγὰ τοὺς ληστὰς νὰ μὲ
δέσουν, γι' ἀσφάλεια. Οἱ ληστὰι
μ' ἔδεσαν καὶ μὲ παρέδωκαν στὸν
Νάκου μὰ δὲν τὸν πέτυχε. Σήκω-
σε κατόπιν τὸ τουξέκι του γιὰ
νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸν ὀποκόπανο.
Μὰ μόλις ἔκλεισε νὰ τὸν τραυ-
ματίσῃ ἐλαφρῶς στὸ μέτωπο!

Ταχύτερος τοῦ ὁ ληστής καὶ σὲ
ψηλότερο μέρος ἐδρισκεύμενος
πρόφρασε καὶ τὸν σκότωσε!...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ... ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο μηχανικός άνθρωπος του Γουένσλεϋ. Οι μιμηταί του. Όπου ο ηλεκτρισμός αντικαθιστά τα όργανα του ανθρώπου. Ένας τεχνητός άνθρωπος που λύνει μαθηματικά προβλήματα. Ο «φρουρός» της λίμνης Νταλεκάρλιας. Τεχνητοί υπήρητες. Τεχνητοί κούρτες και δοντοϊατροί. Τι θα γίνει στο μέλλον. Καταπληκτικά και αφάνταστα πράγματα. Καταργείται ο θάνατος, κλπ.

Ηλεκτρικές συσκευές που αποτελούν τον εσωτερικό οργανισμό του μηχανικού ανθρώπου

ανθρώπους!

Αφ' ότου, πρώτος, ο διάσημος Αμερικανός μηχανολόγος καθηγητής Γουένσλεϋ, κατασκεύασε τον μηχανικό «άνθρωπο» του, διάφοροι άλλοι επιστήμονες απέφασαν να τον μιμηθούν. Και έτσι είδαν το φως παράξενοι πράγματα τύπου... ανθρώπων. Αξίζει λοιπόν τον κόπο να σχοληθούμε κάπως εκτενέστερα με την παράδοξη αυτή βιομηχανία.

Κατά τη διάρκεια της εκθέσεως του μηχανικού ανθρώπου του Γουένσλεϋ, που γίνθηκε πρό καιρού στη Νέα Υόρκη, οι θεαταί έμειναν μ' ανοιχτό το στόμα όταν είδαν τον άνθρωπο εκείνο να κινείται, σαν να είχε σάρκες και οστά. Έκανε, βρε, το υπογάργρεο ο κατασκευαστής του και Κύριός του. Και πρώτα-πρώτα έπεράτησε σε διάστημα πενήντης μέτρων και πήγε και στάθηκε μπρος σ' ένα παραπέτασμα. Εκεί σήκωσε το δεξί του χέρι, τράβηξε το παραπέτασμα και τεντώνοντας ύστερα το χέρι του έδειξε με το δείκτη του μία μεγάλη φωτογραφία του Ουάσιγκτων, που βρισκόταν πίσω απ' αυτό. Κατόπιν έπλωσε μετά χρίατος μιλάμηρη Αμερικανική σημαία και σκέπασε μ' αυτή τη φωτογραφία του Ουάσιγκτων. Κάθισε ύστερα σ' ένα τραπέζι, έβησε καφέ, τον έπριξε σ' ένα φυλλάκι και τον ήπιε, άδυσωπονώντας για τα ξαφνιασμένα βλέμματα που του έρριχναν όσοι τον έβλεπαν.

Θα καταλαβαίνετε, φυσικά, ότι όλες αυτές οι κινήσεις του συνανθρώπου μας, γινόντουσαν χάρις στον ηλεκτρισμό. Ηλεκτρικές συσκευές ήλεκτριζαν, αποτελούσαν τα νεύρα, τα έντερα, την καρδιά και όλα άλλα φυσιολογικά όργανα έχει ένας άνθρωπος.

Όλες οι κινήσεις του ήταν με τόση μαθηματική ακρίβεια υπολογισμένες, ώστε όποιος δεν ήξερε το μυστικό της κατασκευής του, χωρίς διαταγμό θα τον έπαιρνε για αληθινό άνθρωπο.

Το κατόρθωμα αυτό του Γουένσλεϋ, όπως ήταν επόμενο αναστάωσε όλους τους κορυφαίους επιστήμονες της Εθρώπης και της Αμερικής, και πρό παντός τους ασχολούμενους με τις τεχνικές επιστήμες. Και πρώτο-πρώτο το Ίνστιτούτο της τεχνολογίας του Μασσαχουσέτης βάλθηκε να δημιουργήσει κι' αυτό ένα μηχανικό άνθρωπο, ο οποίος,

νε κατά πολύ ανώτερος. Μπορεί απλούστατα να λύει με καταπληκτική ταχύτητα διάφορα μαθηματικά προβλήματα. Πρωτοφανές και άπιστευτο κατόρθωμα για έναν μηχανικό άνθρωπο, αν μάλιστα αναλογισθής κανείς ότι πολλοί αληθινοί άνθρωποι με μυαλό παιδεύονται επί ώρες για να κάνουν μία... πρόσθεση!

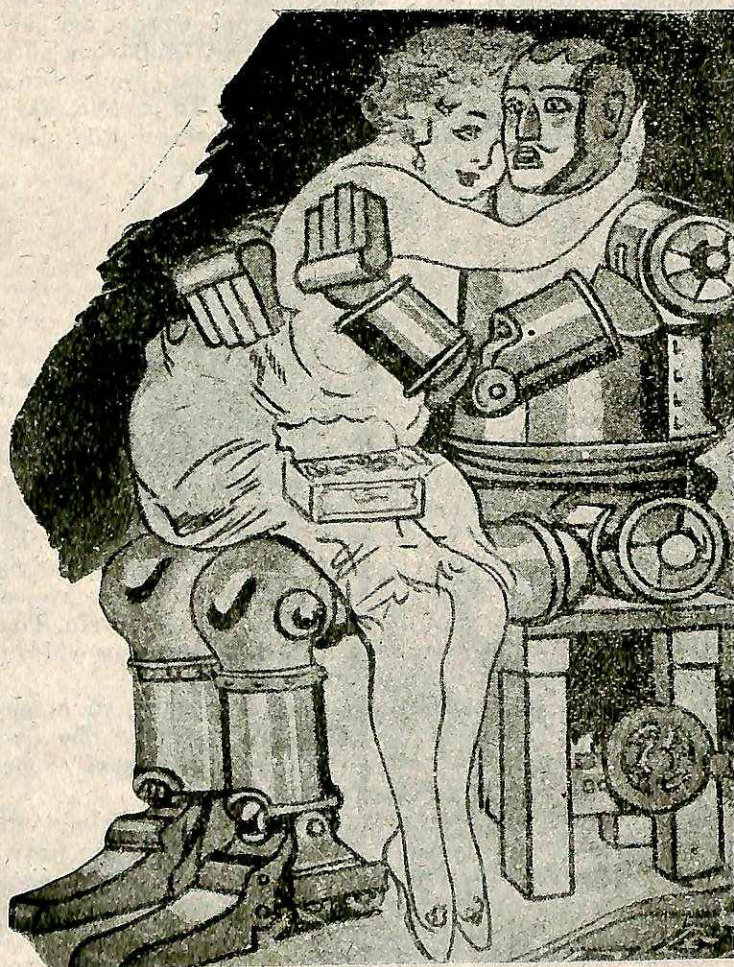
Πώς συμβαίνει αυτό; Απλούστατα, μέσα στην κοιλιά του μηχανικού αυτού ανθρώπου έχει τοποθετηθεί μία λογιστική μηχανή, η οποία τον βοηθεί θαυμάσια για να βρή την ακριβή λύση κάθε μαθηματικού προβλήμα-

τος Ράντγκλιφ κατασκεύασε κι' αυτός έναν πολύ περίεργο τύπο ανθρώπου «φρουρού». Ο παράξενος αυτός άνθρωπος, χωρίς να κοιμάται ούτε τη νύχτα ούτε την ημέρα, φυλάει διαρκώς τη λίμνη της Νταλεκάρλιας, καθισμένος μέσα στο φυλάκειό του, μπροστά σ' ένα τραπέζι. Οσάκις τα νερά της λίμνης υψώνονται, άγρυπνος αυτός φρουρός δεν χάνει καρδιά, παίρνει το τηλέφωνο και... ειδοποιεί άμέσως τους μηχανικούς και τους εργάτες να λάβουν τα μέτρα τους.

Παρόμοιοι τύποι ανθρώπων κατασκευάσαν αρκετοί από διάφορους μηχανικούς: Άλλους απ' αυτούς που χρησιμοποιούν ως τιμονιέρηδες στα καράδια, άλλους για να τραβούν το «βέντσι» κι' άλλους για να τραμπάρουν νερό. Μηχανικούς ανθρώπους χρησιμοποιούν ως υπήρητες βαθύπλουτοι Αμερικάνοι κι' απέδειχθη ότι έκαναν τη δουλειά τους μέ... μεγαλύτερη προθυμία κι' εδονειδησία από τους πραγματικούς ανθρώπους.

Να τώρα και μία... μηχανική γυναίκα. Ο Ζέν Ποππλ, Όλλανδός μηχανολόγος, μπόρεσε και κατασκεύασε μία γυναίκα, η οποία εκτός του ότι ξέρει και μαγειρεύει θαυμάσια, ξέρει ακόμη και ευρίσκει, σαν τέλειος μπαρμπερίης, τα γένεια του κυρίου της. Τώρα τελευταία, όπως αναφέρει ένα εθρωπαϊκό περιοδικό, ο κατασκευαστής της την έκανε και... δοντοϊατρό. Βγάζει επιτυχέστατα και δίχως πόνους τα δόντια όσων καταφεύγουν σ' αυτή.

Είν' αλήθεια ότι οι παράξενοι αυτοί άνθρωποι, παρ' όλες τις προσπάθειες των δημιουργών των, έχουν ακόμα πολλές ατέλειες. Το παραδέχονται άλλως τε κι' οι ίδιοι. Μας υπόσχονται όμως ότι πολύ γρήγορα, σ' ένα χρονικό διάστημα όχι μακρότερο των δέκα ετών, η μηχανική αν συνδυασθή με την ηλεκτρολογία, θα παρουσιάσει μεγάλες εκπλήξεις στην ανθρωπότητα σχετικά με το ζήτημα αυτό. Οι σωφείς, οι αμαρτωλοί, οι χαρσάνοι των ξενοδοχείων, οι έμποροι-άλλοι και τόσες άλλες κατηγορίες εργατών θα αντικατασταθούν από σύντομα με μηχανικούς ανθρώπους. Θ' αγοράζεις κανείς στο μέλλον ένα μηχανικό υπήρητη για το σπίτι του και θα τον έχεις σ' έρω ζωής. Ο δηρύτερος αυτός δεν θα ζητάει απ' τον αφεντικό του ούτε ρούχα,

...και η κάθε γυναίκα θα μπορεί ν' αποκτήση τον ιδανικό της σύζυγο, που θα την σφίγγει στην αγκαλιά του με τα μηχανικά χέρια του, που ποτέ δεν θα κουράζονται!..

από γενεαλογικές απόψεις, θεωρείται πως είναι «παιδί του μηχανικού ανθρώπου» του Γουένσλεϋ. Και το επέτυχε. Κατασκεύασε έναν πολύ έξυπνο άνθρωπο! Ο άνθρωπος αυτός όχι μονάχα είχε πιά ευκίνητος από το συνάδελφό του του Γουένσλεϋ, αλλά και από... διανοητικής απόψεως ε-

τος. Είνε περιττό να σας πούμε ότι και σ' αυτήν την περίπτωση δολιχίχρος ο οργανισμός του μηχανικού ανθρώπου αποτελείται από ηλεκτρικές συσκευές, που τίθενται σε κίνησι με απειράριθμα ειδικά κουμπιά. Μα δεν σταματά ως εδώ η ανθρωποβιομηχανία. Ο μηχανολό-

ούτε φάει, ούτε ξεθα... παραστάς-ως. Κ' ένα άλλο άκμα: Ο κύριός του δεν θάχει διαρκώς το φόβο μήπως του φύγει καμιά μέρα απ' το σπίτι του και φεύγοντας του κλέψει—δπως συνήθως γίνεται—βρε, έχει και δεν έχει.

Υστερα από πενήντα χρόνια, τουλάχιστον, — λέγει ο Γουένσλεϋ η τεχνική επιστήμη θα μπορούν ν' αντικαταστήσουν τέλεια τον άνθρωπο. Ο κόσμος θα γίνει αλλοιώς. Η ελεύθερις του πληθυσμού των διαφόρων εθνών δεν θα γίνεται αισθητή, όπως σήμερα. Όταν, ξαφνα, πεθάνει ο πατέρας σας, ο αδελφός σας, ή μητέρα σας ή το παιδί σας, δεν θα λυπάστε όσο σήμερα. Απλούστατα, θα πηγαίνετε σ' ένα εργοστάσιο ανθρωποβιομηχανίας, θα παραδίδετε μία φωτογραφία του και σε λίγες μέρες θαχετε πάλιν τον άνθρωπό σας στο σπίτι σας.

Πόσο ενδιαφέροντικά, αλήθεια, και παρήγορα για την ανθρωπότητα είναι τα λόγια αυτά του διασημού Αμερικανού μηχανολόγου. Έτσι, κάθε άντρας, θα μπορεί κάλλιστα, όταν έλθει η μακρία εκείνη εποχή, να παντρευτεί μία γυναίκα του γούστου του, την οποία θα πηγαίνει και θα παραγγέλλει σ' ένα ανθρωποεργοστάσιο. Το ίδιο θα μπορούν να κάνουν κι' οι γυναίκες.

Αλλά πώς θα συνεννοούνται; Θα ρωτήσετε με άπορρα. Σας απαντούμε κ' έμεις ότι και το ζήτημα της φωνής ελύθη. Πολλοί απ' τους μηχανικούς αυτούς ανθρώπους μπορούν και μιλούν και τραγουδούν ακόμα θαυμάσια. Αλλά για το ζήτημα αυτό θα σας πούμε περισσότερα άλλη φορά.

ΠΩΣ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ

Ξέρετε τον τρόπο, με τον οποίον πιάνουν τους πιθήκους στο Άλγερ; Είνε απλούς, έντελώς απλούς. Στο δένδρο όπου συγκαίει ο πιθήκος κρεμούν ένα σακκούλι γεμάτο ρύζι, φροντίζοντας να συμμαζεύουν το σακκούλι κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ν' απομένει ένα πολύ στενό στόμιο ανοιχτό.

Όταν ο πιθήκος ανεβή στο δέντρο, χώνει το χέρι του στο σακκούλι και χουφτώνει με την παλάμη του όσο μπορεί περισσότερο ρύζι. Η παλάμη όταν έμπαινε στο σακκούλι άνοιχτη και δίχως να βαστά τίποτα, δεν συνήνησε καμιά δυσκολία. Κλειστή όμως τώρα και γεμάτη ρύζι δε χωράει να βγί από το σακκούλι, ο δε πιθήκος δεν έχει τόσο μυαλό ν' ανοίξει την παλάμη του ν' άφιση το ρύζι και ν' αποσύρη το χέρι του. Έτσι μένει εκεί δεσμώτης της κουταμάρας του ως δτου πηγαίνουν οι ιδιογενείς και τον συλλαμβάνουν.

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΟΤΤΕΝΤΟΤΤΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ

Η δυσώδης τελετή της ανακηρύξεως ενός ιππότου. Η καλύβη των δώδεκα γέρον. Τα γλέντια, ή επευφημίες, το φαγοπότι. Παράσημα τα κέρατα του κριαριού, κλπ.

Από τη ματαιοδοξία των κοινωνικών διακρίσεων δεν είνε απηλλαγμένοι ούτε οι ήμιαγριοι, άλλ' ούτε και οι έντελως άγριοι λαοί άκόμη.

Κι' αυτοί οι Όττεντόττοι, πρώτου τους πολιτίσουν κάπως οι Άγγλοι, διεκρίνοντο σε άριστοκράτες και σε... χύδην όχλο. Το άστειο είνε ότι φορούσαν κυριολεκτικώς για τάν... παρόσημα. Τα παρόσημα όμως δεν τάποκοτύσαν—και κατά τούτο είνε άνωτερο από τους λεγομένους πολιτισμένους—κολακεύοντας τον ένα και τον άλλο ισχυρό φύλαρχο. Τα έπαιρναν για πραγματικές και σπουδαίες ύπηρεσίες, που έτυχε να προσφέρουν στους όμοιους των. Στα μέρη εκείνα άφθονούν τα άγρια θηρία, τίγρεις, λεοντάρια, ύαινες κλπ. τα όποια άγελι-δόν καταβαλίνουν από τις λόχμες και τις κόρυπτες των. Ιδίως κατά το χειμώνα και έπιτίθενται εναντίον των δυστυχών ίθαγενών, κατασπαράσσουν τα πολλάς φορές δολιχίχρα χωριά. Όχι δέ μόνο τους άνθρώπους, άλλα και αυτά άκόμη τα κατοικίδια ζώα των.

Κατόπιν αυτού, καταλιβαίνετε βέβαια, ότι οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται σ' ένα συνεχή πόλεμο έναντίον των άγρίων αυτών θηρίων και ότι ο φονεύων ένα λεοντάρι ή μίαν ύαινα, είνε πραγματικός σωτήρ και ευεργέτης του τόπου. Για να διεγείρουν λοιπόν οι Όττεντόττοι τη φιλοδοξία των νέων, έχουν καταρτίσει ένα είδος τάγματος ίπποτών, στο όποιο κατατάσσονται, προαγόμενοι άναλόγως, οι έξουθενώντες όπωσδήποτε άγρια θηρία.

Όπως σάς είνε ίσως γνωστόν από τα μυθιστορήματα του παλαιού καιρού, για ν' ανακηρυχθή ένας νέος ευγενής και γενναίοκαρδος σε ίπποτή σίς μεσαιωνικές κοινωνίες της Εθρώπης, προηγείτο δολιχί-

ση τελετή. Οι τελετές αυτές δεν λείπουν και στους ήμιαγρίους Όττεντόττους, με τη διαφορά ότι οι τελετές των δεν όμοιάζουν καθόλου με τις τελετές της μεσαιωνικής Εθρώπης. Είνε λιγάκι—για να μην πούμε πολύ—κομικές, λιγάκι... βρωμερές και... χυδαίες. Ο νέος που έτυχε να έξοντώσθαι ένα άγριο θηρίο οδηγείται με πομπή και παράταξι στο χωριό, όπου όλος ο κόσμος, άκόμη οι άρρωστοι, βγαίνουν να τον ύποδεχθούν και να τον ζητωκραυγίσουν. Άμέσως συγκροτείται συμβούλιο από τους γέροντες και τους προύχοντας του τόπου, οι όποιοι αποφασίζουν για την άνακήρυξή του σε ίπποτή. Αν ή απόφασί τους είνε έννοική—και συνηθέστατα είνε—δ ύποψήφιος ίπποτής, ακολουθού μένος πάντοτε από το πλήθος, το όποιον έξακολο υ θ ε ι να ζητωκραυγάει και να φωνάζει «άξιος! άξιος!» δ οδηγείται σέμιά καλύβα, όπου τον περιμένουν δώδεκα γέροι, οι άρχαιότεροι ίπποτές της περιφερείας.

Ο ύποψήφιος κάνοντας μία δολιχίσι, παίρνει στην καλύβα, ενώ το πλήθος ήσυχασμένο περιμένει άπόξω με άγωνία την έκδοσι της αποφάσεως του συμβουλίου των άρχαίων ίπποτών. Μόλις μπη στην καλύβα, ένας από τους γέροντες τον διατάσσει να καθήση καταγής σταυροπόδι. Τότε οι γέροι τον περιτριγυρίζουν, μουρμουρίζοντας ακατάληπτα λόγια, ενώ συγχρόνως ένας-ένας κατά τάξιν... άρχαιότερος περνά και τον περιλόυσι... με άκατονόμαστα ύγχα.

Ο ύποψήφιος ίπποτής είνε ύποχωρομένος να δέχεται τόν... λούσιό αυτό, αφήνοντας από τα στήθεα του στεναγμούς άνακουφίσεως και εύχαριστήσεως.

Υστερα από τόν λούτρο αυτό, που δεν είνε καθόλου εθώδες, οι γέροι ίπποτές καθύνται κι' αυτοί σταυροπόδι.

Όττεντόττος, άρχηγός φυλής

γνώ από τον ύποψήφιο και καπνίζουν με τεράστιες τσιμπούκες. Αφού άποτελείσουν τόν κάπνισμά τους παίρνουν τη στάχτη του καντιού και πουδράρουν μ' αυτή τη το πρόσωπο του νέου. Στο σημείο αυτό τελειώνει ή δοκιμασία και δ ύποψήφιος είνε πεία ίπποτής και βγαίνει χαρούμενος και υπερήφανος από την καλύβα. Το πλήθος, που καθώς έπαμε περιμένει απέξω έναγονίως τόν άποτέλεσμα, έσπα σε ζητωκραυγές και με τραγούδια και τύμπανα τον συνοδεύει σε μία άλλη άπόμηση καλύβα. Εκεί δ νέος ίπποτής μένει τρία ήμερόνυχτα κλεισμένος για ν' άναπαυθή. Δεν επιτρέπεται σε κανέναν, άκόμη ούτε στους πιδ στους συγγενείς του να τον επισκεφθούν ή όπωσδήποτε να τον ένοχλήσουν.

Και πραγματικά δ δυστυχής ίπποτής ύστερα από τόν νύκτος της καλύβας θα έχη άνάγκη να συνέλθη. Μετά την τριήμερη άνάπαυσι άρχίζει τόν γλέντι και τόν φαγοπότι της οικογενείας και των συγγενών του ίππότου, θυσιάζόμενου κοριού, τού όποιοι τα κέρατα προσφέρονται στον ίπποτή.

Και αυτά είνε τα παρόσημά του.

ΟΙ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Σήμερα ενώ όλος σχεδόν ο κόσμος, μήτε της Τουρκίας έξαιρουμένης, ή όποια προσεχώρησε και αυτή στο... νέο ήμερολόγιο, έχει τα ίδια όνόματα για τους μήνες του έτους, στην άρχαία Ελλάδα είχε δημιουργηθεί δολιχίχρος κυ-κλών επί του ζητήματος αυτού.

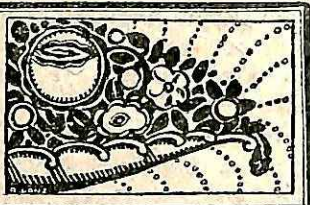
Αλλά όνόματα τους είχαν δώσει, οι Μακεδόνες, άλλα οι Αθηναίοι, άλλα οι Βοιωτοί, άλλα οι Κρήτες κλπ. Κάθε κοινοσυμπικράτεια της άρχαιότητος είχε και δική της όνοματολογία για τους μήνες. Από τα όνόματα αυτά δεν έχει διασωθεί κανένα εκτός του Ιουλίου, ο όποιος ήταν μήνας των Κυπρίων και αντίστοιχεί με τόν σημερινόν... Δεκέμβριον.

Φαντασθήτε τώρα τους πτωχούς Κυπρίους της άρχαιότητος τοιγυρίζοντας... έν μέσφ Ιουλίφ.

Η όνομασία των σημερινών μηνών είνε του Λατινικού μηνολογίου, εκτός δύο μηνών, του Ιουλίου και του Αυγούστου, οι όποιοι στους Λατίνους έλέγοντο «Κβιντίλις» και «Σεξτίλις».

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται προς δ άρχαίη έπιστήμη.

‘Ο πονοκέφαλος του καταδίκου. Πῶς ἀποσποῦν οἱ ἀστυνομικοὶ τὰς ὁμολογίας τῶν ἐνόχων. ‘Ο μετεμφισμένος κτίστης. ‘Ο ἀστυνομικὸς διαρρηκτης. Μάταιαι ἀπόπειρες ἐνὸς μυστικοῦ ἀστυνόμεου γιὰ νὰ φυλακισθῇ. Ἐπιτέλους φυλακίζεται κ.κ.π.

μου, σιγά-σιγά γίναμε φίλοι και ξεχάσαμε να μου διηγείται κι' εκείνος διάφορα έγκλήματά. Τέλος μια μέρα μου όμολόγησε ότι αυτός είχε κάνει

— Βάλτε πάλι δέν
προσθήσαντε να σέρ
βήλουν στη φυλακή
αί δράκας ποίαν να
καταρθέσανε. Σε-
ρεν θα φέγγει για
ομας.

— Ή ομολογία έκανε διακούλου πο-
λύ τον άγάπια και όταν λέει λίγαν
καρδύ έγινε ή δική του ό Τρέτα Τρένα
καταδικάσθη σε ισόβια κατανάγκη
στην όρση.

μα της. **MARGUERITE BOMBET** διαπνάνει τόν πελα-
τόν. Ήρρανήσασα
τό κατορθώσας. Ση-
μερα θά γένη γιά
καταδικάσθαι σέ Ισάβια καταναγκά-
σιναι Ιωα,

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

(Ιστορικό επεισόδιο του Γαλλο-Ισπανικού πολέμου)

ΤΙΣ 10 Νοεμβρίου 1808, ο Γαλλικός στρατός νικώντας αδιάκοπα, είχε προσθέσει, μόλις προδούλιγου, ένα νέο κατόρθωμα στην ιστορία του. Η πόλις Βουργος, η πρωτεύουσα της παλαιάς Καστίλλης, έπειτα από φονική μάχη, που έγινε έξω από τα φρούρια της, άνοιξε τις πόρτες της στους νικητές κι η γαλλική σημαία κυμάτιζε τώρα περήφανη στάς επάλξεις των τειχών της.

Στους έρημους δρόμους, παρήλυναν τα γαλλικά στρατεύματα με τη μεγάλη τους στολή, περήφανα για τη νίκη τους, και κατελάμβαναν τη μιά έπειτα από την άλλη τις σιωπηλές και σκουθρωπές συνοικίες της πόλεως, που νόμιζε κανείς ότι είχε έρημωθεί πεία.

Στη βορεινή άκρη της πόλεως ήταν το περίφημο μοναστήρι του Αγίου Σεφάνου, που είχε να λειτουργήσει από την αρχή της πολιτοκρίας. Και τη στιγμή που τα νικηφόρα στρατεύματα του στρατάρχου Σούλε, κατελάμβαναν την πόλη, ο ήγούμενος είχε καλέσει όλους τους καλογήρους μέσα στην εκκλησία του μοναστηριού. Έκει έδρουν, προσεκτικοί, βράδια συκινημένοι, άκουγαν τον ήγούμενο, ο οποίος από τον άδων, τους μιλούσε μ' ένα άγριο πάθος και τούς έλεγε:

— Αδελφοί, ήμεις ντροπής ανέντε για την πατρίδα μας. Η Βουργος, η ιερά πόλις των Καστίλλιανών, διηλώνεται αυτή τη στιγμή από τους κατακτητές της πατρίδας μας. Ακούτε αυτές τις μακρινές κραυγές; Ακούτε τις όρβες που πλησιάζουν εδώ ολοένα; Ο άγιος σταυρός του Ιερού ταπεινώθηκε μπρος στο καθημαγμένο σπαθί του στρατιώτη. Και αυτό το μοναστήρι όπου μας στεγάζει, και το οποίο έπρεπε να γίνει η τελευταία κατοικία μας, σε λίγες στιγμές θα πέση στα χέρια των καταραμένων Γάλλων. Εδώ σκύβουμε λοιπόν τα κεφάλια μας; Θα φιλήσουμε, σαν άνδρες τα γόνατα των βδελυρών αυτών αφενέδων; Όχι! Όχι! χίλιες φορές, όχι! Η Αγία Πατρίδα μας, φωνάζει: Εκδίκησις για το θάνατο στους κατακτητές...

Καθώς άκουσαν τα άγρια αυτά λόγια του ήγουμένου, οι μοναχοί αναστήσαν σύγχρομοι. Ένθουσιασμένοι από την εντύπωση που έκαναν τα λόγια του, ο ήγούμενος πρότεινε σε λίγο:

— Όχι, η Πατρίδα δεν θα στερηθεί εκδίκησιν και η πόλις μας θα καταραστή, ως άνθρωπα, όλα τα παιδιά της. Ας τιμήσουμε την πατρίδα και την χώρα μας, με μιά ευγενή θυσία! Αδελφοί, ας πεθάνουμε για αυτή! αλλά πεθάνοντας, ας συμπαράσουμε στον τάφο, όσους πιδ πολλούς έθροδς μπορούμε!

Η τελευταία φωνή του ήγουμένου έχασε μέσα στον επίσημο όρκο, που δώσαν με δλγητήν καρδιά τους οι καλόγεροι, σηκώνοντας ψηλά τα χέρια, προς τον έσταυρωμένον, που ήταν άπαυω από τον βωμόν. Έπειτα έκλιναν το μέτωπο άπάνω στις σταχτίες—κοκκινωπές από τον χρόνο, πλάκες του ναού και έλαβαν την

«όπερ τ' α τ η εύλογία», που τούς δέσμευε πεία για πάντα με την άγρια απόφασί τους. Βγήκαν έπειτα, ο καθένας σιγά-σιγά, και δ κ α θ έ ν α ς διευθύνθη κε, στο κελλί του για να προσευχηθ.

Δεν είχε περάσει μισή ώρα από τη δραματική αυτή στιγμή, ο οποίος από τον άδων, τους μιλούσε μ' ένα άγριο πάθος και τούς έλεγε:

— Αδελφοί, ήμεις ντροπής ανέντε για την πατρίδα μας. Η Βουργος, η ιερά πόλις των Καστίλλιανών, διηλώνεται αυτή τη στιγμή από τους κατακτητές της πατρίδας μας. Ακούτε αυτές τις μακρινές κραυγές; Ακούτε τις όρβες που πλησιάζουν εδώ ολοένα; Ο άγιος σταυρός του Ιερού ταπεινώθηκε μπρος στο καθημαγμένο σπαθί του στρατιώτη. Και αυτό το μοναστήρι όπου μας στεγάζει, και το οποίο έπρεπε να γίνει η τελευταία κατοικία μας, σε λίγες στιγμές θα πέση στα χέρια των καταραμένων Γάλλων. Εδώ σκύβουμε λοιπόν τα κεφάλια μας; Θα φιλήσουμε, σαν άνδρες τα γόνατα των βδελυρών αυτών αφενέδων; Όχι! Όχι! χίλιες φορές, όχι! Η Αγία Πατρίδα μας, φωνάζει: Εκδίκησις για το θάνατο στους κατακτητές...

Καθώς άκουσαν τα άγρια αυτά λόγια του ήγουμένου, οι μοναχοί αναστήσαν σύγχρομοι. Ένθουσιασμένοι από την εντύπωση που έκαναν τα λόγια του, ο ήγούμενος πρότεινε σε λίγο:

— Όχι, η Πατρίδα δεν θα στερηθεί εκδίκησιν και η πόλις μας θα καταραστή, ως άνθρωπα, όλα τα παιδιά της. Ας τιμήσουμε την πατρίδα και την χώρα μας, με μιά ευγενή θυσία! Αδελφοί, ας πεθάνουμε για αυτή! αλλά πεθάνοντας, ας συμπαράσουμε στον τάφο, όσους πιδ πολλούς έθροδς μπορούμε!

Η τελευταία φωνή του ήγουμένου έχασε μέσα στον επίσημο όρκο, που δώσαν με δλγητήν καρδιά τους οι καλόγεροι, σηκώνοντας ψηλά τα χέρια, προς τον έσταυρωμένον, που ήταν άπαυω από τον βωμόν. Έπειτα έκλιναν το μέτωπο άπάνω στις σταχτίες—κοκκινωπές από τον χρόνο, πλάκες του ναού και έλαβαν την

«όπερ τ' α τ η εύλογία», που τούς δέσμευε πεία για πάντα με την άγρια απόφασί τους. Βγήκαν έπειτα, ο καθένας σιγά-σιγά, και δ κ α θ έ ν α ς διευθύνθη κε, στο κελλί του για να προσευχηθ.

Δεν είχε περάσει μισή ώρα από τη δραματική αυτή στιγμή, ο οποίος από τον άδων, τους μιλούσε μ' ένα άγριο πάθος και τούς έλεγε:

— Αδελφοί, ήμεις ντροπής ανέντε για την πατρίδα μας. Η Βουργος, η ιερά πόλις των Καστίλλιανών, διηλώνεται αυτή τη στιγμή από τους κατακτητές της πατρίδας μας. Ακούτε αυτές τις μακρινές κραυγές; Ακούτε τις όρβες που πλησιάζουν εδώ ολοένα; Ο άγιος σταυρός του Ιερού ταπεινώθηκε μπρος στο καθημαγμένο σπαθί του στρατιώτη. Και αυτό το μοναστήρι όπου μας στεγάζει, και το οποίο έπρεπε να γίνει η τελευταία κατοικία μας, σε λίγες στιγμές θα πέση στα χέρια των καταραμένων Γάλλων. Εδώ σκύβουμε λοιπόν τα κεφάλια μας; Θα φιλήσουμε, σαν άνδρες τα γόνατα των βδελυρών αυτών αφενέδων; Όχι! Όχι! χίλιες φορές, όχι! Η Αγία Πατρίδα μας, φωνάζει: Εκδίκησις για το θάνατο στους κατακτητές...

Καθώς άκουσαν τα άγρια αυτά λόγια του ήγουμένου, οι μοναχοί αναστήσαν σύγχρομοι. Ένθουσιασμένοι από την εντύπωση που έκαναν τα λόγια του, ο ήγούμενος πρότεινε σε λίγο:

— Όχι, η Πατρίδα δεν θα στερηθεί εκδίκησιν και η πόλις μας θα καταραστή, ως άνθρωπα, όλα τα παιδιά της. Ας τιμήσουμε την πατρίδα και την χώρα μας, με μιά ευγενή θυσία! Αδελφοί, ας πεθάνουμε για αυτή! αλλά πεθάνοντας, ας συμπαράσουμε στον τάφο, όσους πιδ πολλούς έθροδς μπορούμε!

Η τελευταία φωνή του ήγουμένου έχασε μέσα στον επίσημο όρκο, που δώσαν με δλγητήν καρδιά τους οι καλόγεροι, σηκώνοντας ψηλά τα χέρια, προς τον έσταυρωμένον, που ήταν άπαυω από τον βωμόν. Έπειτα έκλιναν το μέτωπο άπάνω στις σταχτίες—κοκκινωπές από τον χρόνο, πλάκες του ναού και έλαβαν την

«όπερ τ' α τ η εύλογία», που τούς δέσμευε πεία για πάντα με την άγρια απόφασί τους. Βγήκαν έπειτα, ο καθένας σιγά-σιγά, και δ κ α θ έ ν α ς διευθύνθη κε, στο κελλί του για να προσευχηθ.

Δεν είχε περάσει μισή ώρα από τη δραματική αυτή στιγμή, ο οποίος από τον άδων, τους μιλούσε μ' ένα άγριο πάθος και τούς έλεγε:

— Αδελφοί, ήμεις ντροπής ανέντε για την πατρίδα μας. Η Βουργος, η ιερά πόλις των Καστίλλιανών, διηλώνεται αυτή τη στιγμή από τους κατακτητές της πατρίδας μας. Ακούτε αυτές τις μακρινές κραυγές; Ακούτε τις όρβες που πλησιάζουν εδώ ολοένα; Ο άγιος σταυρός του Ιερού ταπεινώθηκε μπρος στο καθημαγμένο σπαθί του στρατιώτη. Και αυτό το μοναστήρι όπου μας στεγάζει, και το οποίο έπρεπε να γίνει η τελευταία κατοικία μας, σε λίγες στιγμές θα πέση στα χέρια των καταραμένων Γάλλων. Εδώ σκύβουμε λοιπόν τα κεφάλια μας; Θα φιλήσουμε, σαν άνδρες τα γόνατα των βδελυρών αυτών αφενέδων; Όχι! Όχι! χίλιες φορές, όχι! Η Αγία Πατρίδα μας, φωνάζει: Εκδίκησις για το θάνατο στους κατακτητές...

Καθώς άκουσαν τα άγρια αυτά λόγια του ήγουμένου, οι μοναχοί αναστήσαν σύγχρομοι. Ένθουσιασμένοι από την εντύπωση που έκαναν τα λόγια του, ο ήγούμενος πρότεινε σε λίγο:

— Όχι, η Πατρίδα δεν θα στερηθεί εκδίκησιν και η πόλις μας θα καταραστή, ως άνθρωπα, όλα τα παιδιά της. Ας τιμήσουμε την πατρίδα και την χώρα μας, με μιά ευγενή θυσία! Αδελφοί, ας πεθάνουμε για αυτή! αλλά πεθάνοντας, ας συμπαράσουμε στον τάφο, όσους πιδ πολλούς έθροδς μπορούμε!

Η τελευταία φωνή του ήγουμένου έχασε μέσα στον επίσημο όρκο, που δώσαν με δλγητήν καρδιά τους οι καλόγεροι, σηκώνοντας ψηλά τα χέρια, προς τον έσταυρωμένον, που ήταν άπαυω από τον βωμόν. Έπειτα έκλιναν το μέτωπο άπάνω στις σταχτίες—κοκκινωπές από τον χρόνο, πλάκες του ναού και έλαβαν την

«όπερ τ' α τ η εύλογία», που τούς δέσμευε πεία για πάντα με την άγρια απόφασί τους. Βγήκαν έπειτα, ο καθένας σιγά-σιγά, και δ κ α θ έ ν α ς διευθύνθη κε, στο κελλί του για να προσευχηθ.

Δεν είχε περάσει μισή ώρα από τη δραματική αυτή στιγμή, ο οποίος από τον άδων, τους μιλούσε μ' ένα άγριο πάθος και τούς έλεγε:

— Αδελφοί, ήμεις ντροπής ανέντε για την πατρίδα μας. Η Βουργος, η ιερά πόλις των Καστίλλιανών, διηλώνεται αυτή τη στιγμή από τους κατακτητές της πατρίδας μας. Ακούτε αυτές τις μακρινές κραυγές; Ακούτε τις όρβες που πλησιάζουν εδώ ολοένα; Ο άγιος σταυρός του Ιερού ταπεινώθηκε μπρος στο καθημαγμένο σπαθί του στρατιώτη. Και αυτό το μοναστήρι όπου μας στεγάζει, και το οποίο έπρεπε να γίνει η τελευταία κατοικία μας, σε λίγες στιγμές θα πέση στα χέρια των καταραμένων Γάλλων. Εδώ σκύβουμε λοιπόν τα κεφάλια μας; Θα φιλήσουμε, σαν άνδρες τα γόνατα των βδελυρών αυτών αφενέδων; Όχι! Όχι! χίλιες φορές, όχι! Η Αγία Πατρίδα μας, φωνάζει: Εκδίκησις για το θάνατο στους κατακτητές...

και σε βόισμα άναμμένη στην αλή, να ξεκουρασθώ, να δροσισθώ ξητά (λιγάκι, θερμό φιλή...)

μ' ένα σου γλυκό, θερμό φιλή...)

ο ήγούμενος έκανε νόημα στους μοναχούς, οι οποίοι μαζεύτηκαν και σχημάτισαν ένα τριπλό στοίχο άπέναντι στους άξιωματικούς. Οι Γάλλοι στην αρχή ξαφνίστηκαν από την άλλοκοτη αυτή σκηνή, έπειτα όμως, φοβήθηκαν από την τρομερή εικόνα που έδλεπαν έμπρός τους. Ένα κακό προαίσθημα τούς έπιασε και άρχισαν να υποφιάζωνται ότι είχαν πέσει θύματα κάποιας σατανικής προδοσίας.

Ένας απ' αυτούς προχώρησε τότε προς τους μοναχούς και με έπιτακτική φωνή τούς ρώτησε:

— Τι είν' αυτά; Μήπως έπέσαμε σε χέρια δολοφόνων;

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, άκούστηκε βροντερή η φωνή του ήγουμένου, ο καταραμένος Γάλλος, ο οποίος δλοιο νεκροί έπάνω σ' αυτές τις πλάκες. Ένομινατε ότι...

Δεν είχε τελειώσει ο ήγούμενος τη φράση του, όταν οι ύβρι-σθέντες άξιωματικοί, που έννόησαν πεία την παγίδα στην οποία είχαν πέσει, όρμησαν κατά τών καλογήρων με τα σπαθιά γυμνά.

Τα πτώματα τών μοναχών έπεσαν το ένα άπάνω στο άλλο, όταν ο ήγούμενος έαναφώνησε:

— Σιματήστε Γάλλοι, τη μάταια σφαγή, γιατί ο θάνατος θα έρθη μόνος του, σε λίγες στιγμές και κανείς δε θα γλυτώσει. Είμαστε δλοιο δηλητηριασμένοι και η πόρτες κλειδωμένες και πεταγμένα τα κλειδιά!...

Μόλις άκούστηκαν τα τρομερά αυτά λόγια, τα έζη έπεσαν από τα χέρια τών άξιωματικών, οι οποίοι έμειναν έσροί, περίτρομοι μπρος στην ιδέα του θανάτου, που τούς περίμενε. Έπειτα από λίγο τα πρώτα συμπτώματα του δηλητηρίου άρχισαν να εκδηλούνται και δλοιο άξιωματικοί και μοναχοί, δεν άρρησαν να πέσουν κάτω... Κυλιόντουσαν στο πάτωμα οδρλιάζοντας από τούς δυνάτους και φριχτούς πόνους.

Μιά ώρα θα βάστηζε η σπαρταχτική αυτή σκηνή. Καθέννας απ' τούς έτοιμοθάνατους ζητούσε βοήθεια από τόν άλλο. Έπειτα σιγά-σιγά, έπαψαν οι στεναγμοί, οι θρήνοι έδωσαν και τα μουγκρητά της αγωνίας, διαδέχτηκε μιά νεκρική σιγή...

Οι καλόγεροι είχαν πεία εκδικηθεί, και την άλλη μέρα οι γάλλοι στρατιώτες, κατάπληκτοι, έμάςσαν και έθαψαν τα πτώματα τών άξιωματικών τους.

Το δράμα όμως πλησίαζε στο τέλος του. Και τη στιγμή που δλος η φωνή τών Γάλλων έπανελάμβαναν έν χο...

Ένα τραγουδι της πατρίδας των...

Σαν γυρίσω νικητής...

ΛΟΥΪΖΑ ΥΒΕΡΤ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η όμορφη κόρη του Ρώσου στρατηγού. Μιά όμορφη που ξετρελλάινει. Στον μεγάλο άνακτορικό χορό. Ξεπρά από αυτοκτονίες και μονομαχίες προς χάριν της. Άρνήθηκε να γίνει γυναίκα πριγκίπων και μεγάλων δούκων και κατέληξε καλόγηρα σ' ένα μοναστήρι της Κρακοβίας, κ.τ.λ.

Σ' ένα μοναστήρι κοντά στην Κρακοβία της Πολωνίας, πέθανε την προαμένη δδομάδα μιά μεγάλη Δούκισσα της Ρωσίας, η οποία σ'α νειάτα της, έδω και έκοσιπέντε χρόνια δηλαδή, είχε άναστατώσει δλόκληρη την Ρωσική Αυτοκρατορία με τις έρωτικές της περιπέτειες και για τις αυτοκτονίες τών πλουσιών και νέων άριστοκρατών που είχε προκαλέσει.

Όνομάζετο Όλγα Κραυαζώφ. Όλοι όμως την έγνώριζαν με το παρατσούκλι «Η Κόκκινη Γυναίκα». Έτσι την είχαν βαπτίσει ύστερ' από τις πολλές αυτοκτονίες τών όποιων είχε γίνει αττία.

Έτο κορίτσι ένος στρατηγού που κατόρθωσε με την τιμιότητα και τη γενναιοτήτά του να προαχθθ πολύ γρήγορα και να προα-σέλυσθ την έκτίμηση και την εύνοια του Τσάρου, ο όποιος άγαπούσε πάντα τούς γενναίους άξιωματικούς του. Όταν η Όλγα που είχε μείνει όρφανή από μητέρα σε πολύ μικρή ηλικία, έγινε δεκαέξη χρόνων, ο Τσάρος έλεγε τού πατέρα της να την πάλι στον άνακτορικό χορό που θα έδινε ύστερ' από λίγες μέρες στα άνακτορά του στην Πετρούπολι. Ο στρατηγός συμμορφώθηκε φυσικά με την έπιθυμία αυτή του Τσάρου, και όταν έπληξε στο χορό,

μπήκε μέσα στην φωτόλουστη αίθουσα κρατώντας άγκαζε την όμορφη κόρη του. Όλοι και δλος έθαμψήθηκαν από την καλλονή και τού ήγεμονικό παράστημα της νύκας. Ο Τσάρος και η Τσαρίνα, μπρος στους όποιους με χάρη έγονάτισαν η Όλγα, την περιποιήθηκαν πολύ μαγεμένοι και αυτοί από την γοητευτική εδμορφιά της και δλοιο οι μεγάλοι δούκες την έπολιορκούσαν κατά την διάρκεια του χορού, για να κατορθώσουν να χορέψουν μιά φορά μαζί της.

Η ώρα Όλγα βλέποντας την βαθεία έντύπωσι που είχε προκαλέσει η καλλονή της και θαμψήθηκε από την μεγαλοπρέπεια και πολυτέλεια του χορού έκλεινε τα έχασα στην αρχή. Κατόπιν όμως άρχισε σιγά-σιγά να άνακτά την ψυχραιμία της και όταν τη χαυρηγή έτελειωσε ο χορός και έγύ-

ριζε στο σπίτι της μέσα στο έμαξι διπλα στο κοιμισμένο γέρο...

Ο ήγούμενος έκανε νόημα στους μοναχούς, οι οποίοι μαζεύτηκαν και σχημάτισαν ένα τριπλό στοίχο άπέναντι στους άξιωματικούς. Οι Γάλλοι στην αρχή ξαφνίστηκαν από την άλλοκοτη αυτή σκηνή, έπειτα όμως, φοβήθηκαν από την τρομερή εικόνα που έδλεπαν έμπρός τους. Ένα κακό προαίσθημα τούς έπιασε και άρχισαν να υποφιάζωνται ότι είχαν πέσει θύματα κάποιας σατανικής προδοσίας.

Ένας απ' αυτούς προχώρησε τότε προς τους μοναχούς και με έπιτακτική φωνή τούς ρώτησε:

— Τι είν' αυτά; Μήπως έπέσαμε σε χέρια δολοφόνων;

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, άκούστηκε βροντερή η φωνή του ήγουμένου, ο καταραμένος Γάλλος, ο οποίος δλοιο νεκροί έπάνω σ' αυτές τις πλάκες. Ένομινατε ότι...

Μόλις έκάθησε στο τραπέζι, και άπειμακρύνθη η όψη τής, ο στρατηγός έλεγε στην κόρη του ότι είνε τυχερή γιατί ο πρίγκηψ Σεμιατώφ, γνωστός για την μεγάλη περιουσία του την ζήτησε για γυναίκα του. Η Όλγα έχάρηκε για την είδηση αυτή, άλλ' άπάντησε στον πατέρα της ότι δεν είχε καμιά όρεξη να παντρευθ τόσο μικρή. Ο πατέρας έπέμεινε ότι γαμπροί σαν τού Σεμιατώφ δεν βρίσκονται κάθε μέρα άλλ' η κόρη του έμεινε άμετάπειστη και όταν ο Σεμιατώφ έπέστρεψε για να πάρη την άπάντησι έμεινε άναυδος άκούγοντας ότι η Όλγα δεν τον ήθελε.

Δεν ήτο όμως και από τούς ανθρώπους που άποθαρρόνουνται εύκολα και άρχισε να προσπαθί να βρσκειται πάντοτε εκεί που πήγαινε και η Όλγα, έλπιζοντας ότι θα κατόρθωνε να την κινή να τόν άγαπήσει και να δεχθθ την πρότασί του. Η Όλγα όμως βλέποντας τις έπιτυχίες που είχε στα άριστοκρατικά σαλόνια έκανε την άδιάφορη. Έτσι στο τέλος ο πρίγκηψ Σεμιατώφ έτιναζε με μιά πιστολιά τα μυαλά του κάτω από τα παράθυρα της Όλγας. Ήταν πρώτος άλλ' όχι και ο τελευταίος.

Η αυτοκτονία αυτή έκαμε μεγάλη έντύπωσι στους άριστοκρατικούς κύκλους της Πετρούπολεως, όπου ο Σεμιατώφ ήτο πολύ γνωστός και έπί κάμποσο καιρό η Όλγα άναγκάστηκε να μη φαίνεται σ'α συγκεντρώσεις. Έ ύστερ' από μερικους μήνες έκαμε πάλιν την εμφάνισι της. Παντού

όπου πήγαινε την πολιορκούσαν οι όβραιότεροι και πλουσιότεροι νέοι, η Όλγα όμως έκρατούσε δλους σε άπόστασι και δεν έδειχνε σε κανέναν ιδιαίτερη προτίμησι. Μιά μέρα έπεσκήθη τόν πατέρα της η οποία δούκισσα Σεργίου και τού έζήτησε το χέρι της Όλγας για τόν άνηψό της τόν Μέγα Δούκα Βλαδίσλεμον, παιδί τού πρώτου ύπασιτου τού Τσάρου. Ο καύμενος ο πατέρας της έμεινε ένθουσιασμένος από την αίτησι αυτή και λίγο έλειψε να ριχθθ από τη χαρά του στο λαιμό της Μεγάλης δούκισσας για να τη φιλήσει αλλά συγκρατήθηκε από τού σεβασμό που έπρεπε προς τού πρόσωπό της. Έπεσκήθη όμως ότι η άπάντησις της Όλγας δεν μπορούσε παρά να είνε εδνοική. Τό βράδυ άνεκόνωσαν την πρότασι στο κορίτσι του αλλά πάλιν η Όλγα τού έλεγε πως δεν έχει σκοπό να παντρευθ και άνηψο της άγαπούσε και τόν πατέρα της έπρεπε να μη της άναμιλήσει πλέον για γάμο. Ο γέρος στρατηγός που έλάτρευε τού κορίτσι του προσπαθίσε να τού μεταπείσει άλλ' έσάθηκα έδω-νατο και έδωκε την άρνητική άπάντησι της στην Μεγάλη δούκισσα. Ο Μέγας δούξ Βλαδίσλεμος που άγαπούσε τρελλά την Όλγα, μόλις έμαθε ότι δεν ήθελε να γίνει γυναίκα του έφυγε για τμήματα του και άφ' ου τής έγραψε ένα φλογερό γράμμα έκαβέλλησε τού άλογό του και έπρεσε στο όρμητικό ρεύμα τού Βόλγα κι' έπνιγχε.

Η δεύτερη αυτή αυτοκτονία άνεστάτωσε την Πετρούπολι και ο πατέρας της για ν' άποφύγη τή σφάλσι έζήτησε από τού Τσάρου να τόν μεταθέσει σε καμιά μακρινή φρουρά ως που να λησμονηθ τού δυσάρεστο αυτό περιστατικό. Ο Τσάρος που άγαπούσε πολύ τού στρατηγού τού έκανοποίησε την έπιθυμία του και τόν έστειλε σε μιά μακρινή πόλι τού Καυκάσου, που η συγκοινωνία της με την Πετρούπολι ήταν πολύ άραία. Μόλις όμως ο στρατηγός Κραυαζώφ άγκατεστάθηκε με την Όλγα στην μικρή έκκληνη πόλι, δλοιο οι άξιωματικοί της φρουράς έτερελλάθηκαν από την όμορ-

φία της στρατηγοπούλας. Ο στρατηγός κάθε πρωί μαζί με την άναφορά έδίδετο και δού η τριετής αίτησις γάμου που τού διεδίδαν οι διοικηται τών συνταγμάτων έκ μέρους τών άξιωματικών τών. Κατά τόν πρώτο μήνα αυτοκτόνησε για την Όλγα ένας νεαρός ταγματάρχης τού πυροβολικού και έγιναν τριες μονομαχίες, μιά από τις όποιες είχε πολύ θλιβερό άποτέλεσμα, γιατί ο ένας από τούς έστραδωθηκε από τού ένα μάτι με μιά σπαθιά. Τότε οι άξιωματικοί άπεκάλεσαν τόν Όλγα «Κόκκινη γυναίκα». Παντού όπου έπήγαινε η έξωτική όμορφιά της άνεστάτωσε τις καρδιές τών άνδρών.

Ο πατέρας της άρχισε πλέον να φοβάται πολύ γι' ατ' αυτά που έγίνοντο και άπεφάσισε να την παντρεύη και δια έής βίας άκόμη.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

Η Όλγα στην αρχή άρνήθηκε, άλλ' άμα είδε τού διάλεξε ένα νέο συνταγματάρχη αρκετά πλούσιο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΣΙΕΤΟΣ 5^{ΟΣ}

«Η όπλοφορία και τὰ μέσοι. Όπου ο Πάπας κρεμάει κάποντας... χιούμορ. Τό διάβημα τών καρδινάλιων. Η δολοφονία του δορυφόρου. Ο απαγχονισμός ενός ευγενούς Ισπανού. Όπου ο θάνατος ανοίγει την όρεξη του Πάπα. Δίβελλοι έναντιόν του, κλπ.

Ο απαγχονισμός από τον Πάπα Σίετου Ισπανού δορυφόρου δόν Έμμανουέλε.

Ο Πάπας Σίετος βος ξεχώριζε από όλους τους προκατόχους του και τους διαδόχους του, διότι για την σκληρότητα του αλλά και για το χιούμορ με το οποίο δικαιολογούσε τις διάφορες αποφάσεις και τα μέτρα του.

Με γνωστόν, την εποχή εκείνη οι Πάπαι είχαν πολιτική εξουσία και τα διατάγματα πολιτικής φύσεως που εξέδιδαν έλεγαντο «βουλεύς».

Μόλις εξέλεγε Πάπας ο Σίετος βος εξέδωκε μία βούλα που άνηγερούσε σε όλους ανεξαίρετους τους κατοίκους του παπικού κράτους, ο οποίοςδήποτε κοινωνική τάξη και αν ανήκαν, να φέρουν ότιδήποτε έπλεο άπάνω τους, επί ποινή θανάτου.

Φυσικά όλοι οι φιλήσυχοι πολίτες που ήθελαν να βλέπουν το κεφάλι τους στερεωμένο στους ώμους τους, συμμορφώθηκαν άμέσως με τη διαταγή εκείνη και δεν κρατούσαν επάνω τους όταν κυκλοφορούσαν έξω, ούτε το πιό μικρό μαχαίράκι. Όπως συμβαίνει πάντοτε όσοι «είχαν κάποιο μέσον», δηλαδή κάποιο ισχυρό προστατή μέσα στο Βατικανό, νόμισαν ότι μπορούσαν ν' άδιαφορήσουν κι' εξακολουθούσαν να έπλοφορούν.

Έτσι, δύο μέρες μετά την έκδοσι της απαγορευτικής διαταγής, μία περίπολος της παπικής χωροφυλακής συνέλαβε τέσσερες πολίτες, οι όποιοι όπλοφορούσαν και οι όποιοι ήταν τούς έπιγγαν στην άστυνομία, στέν άστυνόμε ποδ τούς άνέκρινε άποκρίθηκαν με κάποια άναίδεια. Καί αυτό γιατί «είχαν τὰ μέσα» δηλαδή για την άκρίβεια ο ένας άπ' αυτούς ήταν ο υπήρχης-άκόλουθος του πανισχύρου καρδινάλιου Φαρνέζε, ο άλλος του πρίγκηπος Σινδάλι, ο τρίτος οινόχος του καρδινάλιου Ριάριο και ο τέταρτος όπληκτης του... καμαριέρη του Πάπα.

Παρά την σημαίνουσα κοινωνική τους θέσι οι άστυνομικοί τούς έκλεισαν μέσα. Οι προεστάμενοι τούς έτρεξαν στέ διοικητή της Ρώμης για να τούς δγάλουν, αλλά εκείνος άρνήθηκε αν δέν δέδιε διαταγή ο Πάπας. Όταν δέ έπειτα από λίγη ώρα και άκριδώς μετά τó γεύμα παρουσιάσθηκε στέν Πάπα για να τού άναφέρη τὰ γεγονότα της ήμέρας, τού άνέφερε την σύλληψι τών τεσσάρων όπλοφόρων και τού πρόσθεσε ότι πολλές σημαίνουσες προσωπικότητες είχαν πάει και τόν παρεκάλεσαν να τούς άπελευθερώση.

Ο Σίετος βος φάνηκε για μία στιγμή συγκινημένος και έπειτα άποκρίθηκε :

— Αυτό είνε σωστό. Τους λυπούμαι κι' έγώ και θέλω να τούς άπαλλάξω άπ' τή φυλακή. Γι' αυτό αύριο πρωί έλευθερώστε τους... κρεμώντας τους !..

Και χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο έδειξε στέ διοικητή της Ρώμης ότι είχε τελειώσει ή άκρόασίς του.

Όταν οι καρδινάλιοι προεστάμενοι τών συλληφθέντων έμθαν την άπόρρασι του Πάπα έταράχθησαν. Πήραν λοιπόν και μερικούς άλλους συνανδάλφους των, παρουσιάσθηκαν στέν Πάπα και τόν παρεκάλεσαν να μεταβάλη τή θανατική ποινή σε καταναγκαστικά έργα στίς παπικές γαλιέρες.

— Δέν έχω καμμία δυσκολία να ίκανοποιήσω την παράκλησί σας, άποκρίθηκε ο Σίετος στέν καρδινάλιους, αλλά όπό έναν έρω. Θά μου έγγυθητε σεις όπό προσωπική σας εθούνη ότι στέ έξής κανένας πολίτης τού παπικού κράτους δέν θά όπλοφορή. Γιατί αν συλληφθή κανείς θά μου ζητήσει κι' εκείνος την ίδια χάρι και θά είμαι άναγκασμένος να τού τήν δώσω παραβιάζοντας τή διαταγή μου. Μού έγγυσθε

λοιπόν ότι δέν θά όπλοφορή κανένας ;

Φυσικά οι καρδινάλιοι δέν τώλησαν ν' αναλάβουν τέτοια τρομερή εθούνη και οι τέσσερες άνθρωποι τούς κρεμάστηκαν.

Καί από τότε όλοι οι ύπήκοοι τού παπικού κράτους εδπατρίδαί και λαός τρομοκρατήθηκαν και κατάλαβαν ότι δέν μπορούσαν ν' άστειευθούν με τόν νέο Πάπα.

Αλλά περισσότερο άκόμη έτρομοκρατήσε τούς Ρωμαίους και τούς άπέδειξε τή σκληρότητα τού Σίετου βος ένα άλλο έπεισόδιο που έγινε έπειτα από λίγες βδομάδες.

Έχαν ή επέτειος της έγκαθίδρύσεως τού άποστόλου Πέτρου στέν επισκοπικό θρόνο της Ρώμης. Η έορτή αυτή έθεωρείτο ή μεγαλύτερη άπ' όλες για τó Βατικανό, γι' αυτό και γινόνταν με μοναδική μεγαλοπρέπεια.

Τή χρονιά όμως εκείνη ο συνωστισμός ήταν έξαιρετικά μεγάλος. Σε μία στιγμή ένας άπ' τούς Γερμανούς δορυφόρους τού Πάπα, λόγω τού συνωστισμού έτραυματίσε χωρίς να τó έμμανουέλε

εππατρίδα άπ' την Καστίλλη της Ισπανίας, ο όποιος άνήκε στην ακολουθία τού Ισπανού πρεσβευτού κόμητος Όλιδαρές. Φορικισμένος ο δόν Έμμανουέλε έτρεξε στέν κόμητα Όλιδαρές τού άνέφερε τó περιστατικό και τόν παρεκάλεσε να ζητήσει άπ' τόν Πάπα να τιμωρήσθ τόν ένοχο δορυφόρο. Ο πρεσβευτής θύμωσε για την προσβολή που έγινε στέν εππατρίδα του, αλλά άπέφρασε να ένοχλήσθ τόν Πάπα για ένα ζήτημα τόσο άσήμαντο. Όταν ο δόν Έμμανουέλε είδε την χλιαρότητα τού πρεσβευτή του άπεφάσισε να έκδικηθή μόνος του. Γύρισε λοιπόν πάλι στέν Άγιο Πέτρο

για να βρή τó Γερμανό δορυφόρο, αλλά δέν τόν βρήκε. Είδε όμως έναν άλλο Γερμανό δορυφόρο που προσευχόνταν γονατιστός μπροστά στέ θυσιαστήριο και είχε παρατήσει δίπλα του τó δόρυ του. Ο δόν Έμμανουέλε άρπαξε τó έγκαταλειμμένο έκείνο δόρυ και άρχισε να χτυπά τó Γερμανό όπλου τόν έξικανε. Αυό άλλοι Γερμανοί δορυφόροι έτρεξαν, τόν έπιασαν και τόν παρέδωκαν στή φυλακή τού φρουρίου τού Άγίου Άγγέλου.

Όταν ο διοικητής της Ρώμης παρουσιάστηκε στέν Πάπα, τού άνέφερε τó περιστατικό με τóτιο τρόπο που προσπαθούσε να δικαιολογήσθ τόν Καστιλιανό εππατρίδα. Αλλά ο Σίετος βος χωρίς να δώση σημασία στέ λόγια τού διοικητού διάταξε να κρεμσθή ο δόν Έμμανουέλε. Καί για να δείξθ ότι ή άπόφασίς του ήταν άμετάληλη διάταξε να τόν μεταφέρουν άμέσως άπ' τó φρούριο τού Άγίου Άγγέλου στην Αδλή Σινδάλια που ήταν σάν να πούμε ο αντίθάλαμος της άγχώνης και στην όποία έκλειναν έκείνους που έπρόκειτο να θανατωθούν.

Όταν μαθεύθηκε ή άπόφασίς εκείνη τού Πάπα άνεστατώθηκαν όλοι οι ευγενείς της Ρώμης και άνώτεροι κληρικοί.

Έπειτα από λίγη ώρα ο Ισπανός πρεσβευτής και ένα πλήθος έπδ καρδινάλιους, πρίγκηπας και άλλους άξιωματικούς τού Βατικανού, παρουσιάσθηκαν στέν Πάπα και τού είπαν ότι δέν ήταν σωστή μία τέτοια καταδίκη ενός εππατρίδα που ήταν εθγενικής καταγωγής κι' έπδ πλέον άνηψιός ενός επισκόπου.

Αλλά ο Σίετος βος ήταν άμετάπειστος.

— Θά κρεμασθή όπως διάταξα, έπανέλαμβανε.

Καί έπειδή εκείνοι έπέμεναν, σέ λίγο έπρόθεσε.

— Έπειδή όμως πρόκειται για εππατρίδα θά βρώ τρόπο να τιμήσω τόν θάνατό του.

Κανείς δέν μπόρεσε να καταλάβη την πραγματική σημασία της φράσεως εκείνης.

Τήν άλλη μέρα τó πρωί έκπληκτοι οι Ρωμαίοι είδαν να στήνεται ή άγχώνη στην πλατεία τού Άγίου Πέτρου και άκριδώς άπέναντι τού διαμερίσματος τού Πάπα. Καί όταν ήθελε ή δρα της έκτελέσεως και τó όρισμένο άπόσπασμα έφερε τόν δόν Έμμανουέλε, στέ παράθυρα εκείνα έφανίσθηκε ο Σίετος βος, ο όποιος παρηκολούθησε δλην την σκηνή τού απαγχονισμού.

— Τί κάνεις εκεί Πασκουίνο; ρωτούσε ο Μαρφόριο.

— Διάζω τó πονημάσιό μου, άπαντούσε ο Πασκουίνο.

— Μά, καύμενε, σήμερα κυρια-

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΠΟΥΥΤΕΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΟ 1841

Πώς άρχισε ο πειρασμός της πολυτέλειας. Η Άλεξανδρινή κυρία με τὰ 40 μεταξωτά σάλια. Τὰ μαργαριτάρια και διαμάντια της λαίδης Λουδόνδερε. Στέ γεύμα τών άνακτόρων. Τὰ άπλά φορέματα της βασίλισσας Άμαλίας. Τό ξύπνημα τών έμπόρων της όδοι Έρμου.

Από τó 1841 ή μικρή Άθηνάϊκή κοινωνία άρχισε να δοκιμάζει τούς πειρασμούς της πολυτέλειας. Αλλά πώς άρχισαν οι πειρασμοί αυτοί ;

Τήν εποχή εκείνη έφθασε στην Άθήνα από την Άλεξάνδρεια μία κυρία, της όποιος την ιδιόκτονη δέν μές κάνει γνωστόν ο χρονογράφος της εποχής, ή όποια είχε μία σύλληψη από σοφάνα τουρκικά σάλια. Τά σάλια αυτά, μεταξωτά έλα, κοστίζανε μία δολομληρη περιουσία.

— Όσο για μένα, λέει ο ιστορικός της εποχής, θά προτιμούσα να είχα τó χόρημα που άντιπροσώπευε ή περίφημη αυτή σύλληψη.

Τήν ίδια άκριδώς εποχή, δηλαδή κατά τόν Ιανουάριο τού 1841, έφθασαν στην πρωτεύουσα ή λαίδη Λουδόνδερε.

Ο λόγος και ή γυναίκα των πηγαίωναν στην Κωνσταντινούπολη, αλλά περνώντας από την Άθήνα, άποφασίσανε να μείνουν μερικές ήμέρες. Με την ένοικία αυτή ο Βασιλεύς Όθων έδωσε πρδς τμήν τους γεύμα, στέ όποιο παρακαλούσαν οι προσβυται της Άγγλίας και Αυστρίας. Για τόν πλούτο και την πολυτέλεια τού λόρδου και της λαίδης Λουδόνδερε είχαν κυκλοφορήσει τοματικές τότε φήμες στην Άθήνα. Λέγανε ότι ή λαίδη φόραγε καλτσόδετες και γάντια που είχαν κομψικά άπό διαμάντια και ότι τó φορεμά της ήταν σοφισμένα με άληθινά μαργαριτάρια.

— Άνέβαινε στην πολυτέλεια στή της λαίδης τó να φορέση κανείς ; σποτούσε μία κυρία τήν Νορδεμφλιν, κυρία της τμής τότε.

— Τό άλύστοτερο φορεμά σας, άπάντησε ή άσσηρη Γερμανίδα.

Η λαίδη Λουδόνδερε ήσαν υψηλή και έδωσθη, ηλικίας έως σαράνταπέντε χρόνων διατηρώντας άκόμη πλούσια τή ίχνη της περασμένης καλλονής της. Η σέσις της ήταν πάνενα υπερήφανη και όταν πρωτοπαρουσιάσθη στίς βασιλικές συγκαντρούσεως τών Άθηνάϊων σπιτιών είχε βαθεί ένα φορεμα άσπρο άταλαστό, με λουλουδία μεταξένια και χρυσά περιορράματα. Δύο σπουλαρίνια από βαρύτατα μαργαριτάρια σέ μέγεθος φουντουκιού και ένα σέμμα έλδωληρο κι' στέ από θάμματα παρογαριτάρια, έκαναν έξαιρετική εντύπωση. Από τó μαλλιά της ημερότανα ένα βέλος με διαμάντια, τέσσερες δέ σπείρες μαργαριταριών έφθαναν έως τή μέση της και άκόμη παρακάτω.

Η λαίδη δέν μπόρεσε να πάσσει γεύμα τών άνακτόρων έξ αίτίας μιας άδισθασίας της.

Καί ο λόγος

Η Λαίδη Λουδόνδερε

Λουδόνδερε που έπήγε μόνος του είχε στην κυρία της τμής, ότι ή λαίδη τόν είχε παρακαλέσει να της περιγράψει τó φορεμα της βασίλισσας.

— Αυτό δέν είνε δόσκολο, άπάντησε εκείνη. Η βασίλισσα ντύνεται άπλούστατα.

Πραγματικά ή βασίλισσα Άραλία φορούσε κατά τó γεύμα ένα πολύ άπλό φορεμα από κόκκινο βελούδο με δύο σπείρες δαντέλλες και μόνο μία άδομαντοκόλλητη καρφίτσα στέ μαλλιά της. Στέ λαϊκό της έφερε ένα μικρό κολλιά άπό διαμάντια. Τό κόσμημα αυτό τó φορούσε συχνά και τó αγαπούσε ιδιαίτερα.

Φαίνεται όμως ότι τά παραδείγματα αυτά δέν άφήσαν άσυγκίνητη την Άθηνάϊκή κοινωνία.

Η Νορδεμφλιν έγραφε τó Φεβρουάριο τού 1841 :

«Τίς ήμέρες αυτές παρουσιάζονται στην Άθήνα πάρα πολλές εύκοιρίες για να έπιδωθούν ή κυρίες τίς τουαλέτες τους. Κάθε μέρα πέρνουμε διάφορες προσκλήσεις. Οι έξνοι οι όποιοι βρίσκονται στέ τις ήμέρες στήν Άθήνα, μένουν έκπληκτοι με την πολυτέλεια τών κυριών της πρωτεύουσας, που υπερβαίνει πραγματικά κάθε όριο. Εότύχημα μόνο είνε ότι τó κακό παράδειγμα δέν τó δίνει ή βασίλισσα, ή όποια ντύνεται πάντοτε άπλούστατα.

»Σας βεβαιώνω ότι για να πάω σέ μία έσπερίδα όποιασδήποτε πρεσβείας πρέπει άν μου δέτε σολή από πρίν πρόσκλησι — να φορέσω τουαλέτα κατά πολύ άνώτερη και πλουσιότερη από εκείνη που θά έβαζα σέ μεγάλη άνανκρωτική συνανλία τού Όλδεμ-βοόγγου. Έξ άλλου όμως, βλέπω ότι έδω ο κόμος δέν κάνει καμμία πολύτως διάκρισι μετξύ τών διαφόρων ένδυμασιών. Τό ίδιο φορεμα για μία άπλή ιδιωτική συναναστροφή. Γενικά στέ ζήτημα τών φορεμάτων παρατηρεί κανείς έδω συγκρότως και σφονία και έλλειψι.

»Έτσι, ένώ π.χ. μπόρετε να βοηθε άφθονοτάτη σύλληψη από κορδέλλες, δαντέλλες, μεντήματα κ.τ.λ. είνε δόσκολο να βοηθε μία μεταξωτή υλσστή.

Από τó 1841 τά πατσστήματα της όδοι Έρμου, ή όποια τότε μόλις είχε άρχισι να φτιαχίζεται, είχαν άρχισι να ίκανοποιούν πιά τίς άειώσεως τών παλαιστών των.

Καί ο λόγος

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ κοστούρια-ταγιέρ, τὰ ὅποια ἔσαν τόσο τῆς μόδας τὴν ἀνοιξή, δὲν θὰ φορεθοῦν πολὺ τώρα τὸ φθινόπωρον.

Καθὼς σὰς εἶπα καὶ ἄλλοτε, θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος καὶ πολλὰ ἐπανωφόρια, ρόμπ-μαντῶ, καθὼς καὶ διάφορα ἀνσάρπλ.

Τὸ πρῶτ καὶ τὸ ἀπόγευμα θὰ φορεθοῦνται φορέματα ἀπὸ λαϊνὰ, ἀπὸ τουαλαῖν, καθὼς καὶ ἀπὸ ντρά καὶ ἀπὸ σερῆ.

Τὰ χρώματα ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν εἰς τὸ μαῖον, γαρνιρισμένο συχνὰ μὲ ἀσπρο ἢ μὲ γκριζό, τὸ μπλε-μαρὲν συνδυασμένο μὲ μπλε ἀνοιχτό, τὸ πράσινο ἀνακαταμένο μὲ μαφὲ, τὸ ζωηρὸ κόκκινο, τὸ βυσσινί γαρνιρισμένα μὲ ἀσπρο ἢ μὲ γκριζό ἀνοιχτό, τὸ σοκολατὶ καὶ τελευταίον τὸ μέλ.

Ἀρκετὲς λεπτομέρειες στὸ κόψιμο καὶ στὶς γαρνιτούρες ποὺ ἐπικρατήσαν στὰ καλοκαιρινὰ φορέματα, θὰ ἐπικρατήσουν καὶ στὶς φθινοπωρινὰς καὶ στὶς χειμερινὰς τουαλέτες. Π. χ. θὰ ἴδωμε καὶ ἐφέτος τὴν ἀσάρπ, τὰ μοντῆλια γύρω στὸν λαιμὸ καὶ τοὺς ὤμους τὰ ἀλλεπάλληλα βολάν, τὰ παννῶ, τὴν σούρ, τὰ πλισσέ, τὴν ντραπέ ἑῶνες, τὴν κουφόπιατες καὶ τὰ σχέδια ἀν φόρμ.

Ἀλλὰ ἐκτός ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὸ «γνωστὸ» πράγμα θὰ ἰδοῦμε καὶ ἀρκετὰ καινούργια, ὅπως, ἐνκυστασιὸν ἰδιόρρυθμους, ἀμυγδαλῶν καὶ βολάν κορμέν, ραπτερά, φοῦστες τῶν ὁποίων τὸ φάρδος θὰ πέφτῃ ὅλο πρὸς τὸ ἑνα πλάι, ἐνῶ πρὸς τὸ ἄλλου ἀκόμη ὅλο τὸ πλάτος ἐπεφτεῖται ἢ ἐπὶ πρὸς, κορσάκια κορμέν, αἱ σχῆμα μπολερό, κοντὰ μπρό, καὶ πολλὰ μακρὰ πῖσω στὴν ῥάχι. Ἐπίσης θὰ ἰδοῦμε πολλὰς ἑῶνες δερματίνες, καὶ πολλὰ φορέματα θὰ γαρνιρίζονται μὲ διαφανὲς ὕφασμα γύρω στὸ λαιμὸ καὶ κάτω στὰ μανίκια.

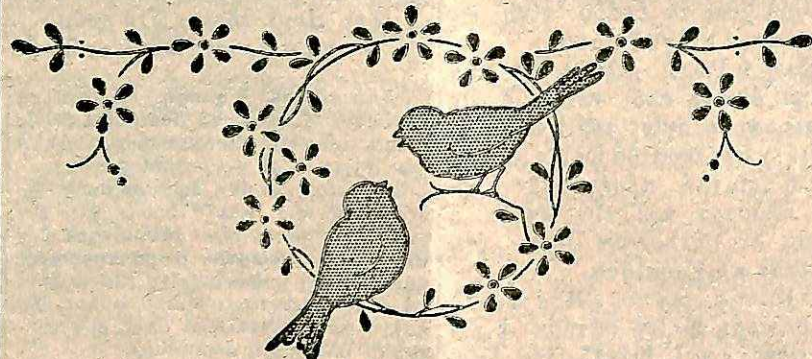
Μία ἀπὸ τὴν πολλὴν μοντέρους γαρνιτούρες εἶνε καὶ τὰ ἀζούρ. Πολλὰς φορὲς τὸ ἀζούρ αὐτὸ εἶνε κεντημένο ἀπὸ ἐπάνω. Θὰ ἰδοῦμε καὶ πάλι τὰ κεντήματα, μὲ σουτά, τὴν γαρνιτούρας ἀπὸ κουμιά, τὰ ἀνοικτό-χρωμα πλάστρὸν ἐπάνω σὲ φορέματα σκούρα καὶ κουμπιὰ σκεπασμένα μὲ ὕφασμα.

Μία ἀπὸ τὴν κυριώτερες λεπτομέρειες τῆς τελευταίας μόδας, εἶνε καὶ οἱ ἀσάρπες οἱ γαρνιτιέρες μὲ διαφόρους χρωματισμούς, οἱ ὁποῖες πορσαφρίζονται γύρω στὸ λαιμὸ τῶν καθημερινῶν φορεμάτων, καὶ τῶν ὁποίων οἱ ἄσες πέφτουν ἐλεύθερα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Δηλαδή ἡ ἀσάρπα δὲν προσαρμόζεται πλεον ἀπὸ τὴν μίαν τῆς ἀσῆς στὸ φόρεμα, ἀλλὰ ἀρμόζεται ἀπὸ τὴν μίαν, ἐστὶ ποὺ οἱ ἄσες πέφτουν ἀπὸ τὸν σῶμα.

Τώρα τὸ φθινόπωρον θὰ ξαναφορεθοῦν καὶ τὰ μικρὰ φέτρ, τὰ ὅποια ἔχουν ἐγκαταλειφθεῖ ἐπὶ ἀρκετοῦς ἡμέρας. Θὰ εἶνε ἀσούρ μὲ τὸ φέτρ, ὃ εἶνε πάντοτε πολὺ ραλαί, οἱ καλλοῦς στρουγγυλὲς καὶ τὰ μπρόντ, Μορὶκὰ καπέλλα ἔχουν μπόρ ἀνεβαμένο καὶ ἐστὶ ἀφήνουν ἀκόμη τὸ μέτωπο. Ἀλλὰ καπέλλα καὶ ἔχουν μπόρ χαμηλωμένο ποὺ σιμᾷ τὰ μάτια, ἀλλὰ ὅλα σχηδὸν εἶνε μὴ πλατεῖα στὸ ἑνα πλάι.

Γαρνιρίζονται δὲ μὲ διαφόρους γορδέλλες καὶ κόψιμα καὶ μὲ κορδέλλες

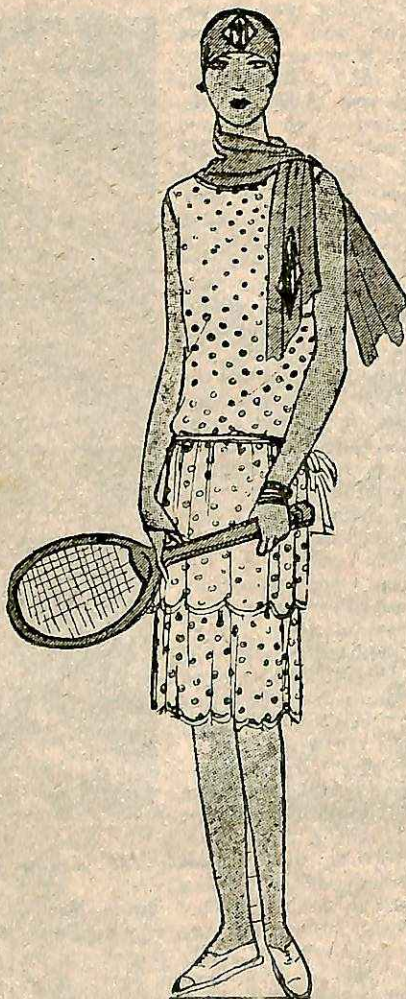
ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

Ἐνα πολὺ ὡραῖο ροζέ, μὲ τὸ ὅποιον μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε θανρά-σια τὰ ἀσπρόρροχα σας. Τὰ λουλουδάκια γίνονται μὲ λεπτὸ ἀγγλικὸ μέγεθος καὶ τὰ πουλάκια κεντιοῦνται ἐπάνω σὲ τοῦ.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΟΡ

ΓΙΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Φόρεμα ἀπὸ βουάλ ντὲ κοτόν, χρώματος ἐκρὸς ἐμπριμὲ μὲ βούλες πράσινες καὶ μπλε. Ἡ φοῦστα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο βολάν φαστονὰ καὶ ἔχει μπορντουάρα ἀπὸ ὀργκανέ. Τὸ ντυρμπάν καὶ ἡ ἀσάρπα εἶνε ἀπὸ κρέπ-ντ-σὶν πράσινο καὶ γαρνιρίζονται μὲ μονόγραμμα κεντημένο μπλε.

Ἀπόφευγτὸ μὲ χρωματισμοὺς ντεγγραν-τὲ ἢ μὲ χρώματα ἐντελῶς ἀντίθετα. Οἱ κορδέλλες αὐτὲς εἶνε ἐνκυστα-στὴν καλὸτητα καὶ δέονται σκόπλ. Μὲ φόρεμα μπλε ἀνοιχτὸ ἀπὸ λε-πτό ντρά, τὸ ὅποιο εἶνε πολὺ τῆ.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Ἀνσάρπ, γὰ κοριτσάκια ἀποτε-λούμενο ἀπὸ μὴ φοῦστα καὶ μία βέ-στα ἀπὸ κόκκινο λαϊνὸ καὶ μία μπλουζα ἀπὸ ἀσπρο κρέπ. Ἡ φο-στα εἶνε μὲ πῖνες. Ἡ μπλουζα κα-θὼς καὶ ἡ βέστα σὲ μανίκια κάτω γαρνιρίζονται μὲ βελονιὲς κόκκινες καὶ ἀσπρες.

Διὰ μπερέ. Αὐτὰ ὅμως πηγαίνουν πρὸ πάντων μὲ φορέματα περιπάτου. Ἐφέτος θὰ ἴδωμε καὶ δίχρομα ἐπα-νοφόρια, π. χ. ἑνα ἐπανωφόρι, μον-τέλο γνωστοῦ Παρισινοῦ Οἴκου, ἀπο-τελεῖται ἀπὸ ποικίλιν ράλλιν γκριζο-καὶ ποικίλιν μπλε-μαρὶν, δηλαδὴ ὅς τὸ κάτω μέρος τῆς τάγιας εἶνε γκριζό, τὸ δὲ ὑπόλοιπο μπλε-μαρὶν. Ἀπὸ μακρὰ κάνει τὴν ἐντόπισιν διχρώμου ταγιέρ. Μὲ τὸ ἐπανωφόρι αὐτὸ πηγαίνει καπέλλο γκριζό ἢ μπλε.

Καθὼς σὰς εἶπα ἤδη δὲν θὰ ἰ-δοῦμε ἐφέτος καὶ πολλὰ ταγιέρ. Ἀλ-λά τὸ πῶς μοντέρνο ταγιέρ πρὸς παν-τός γὰ νῶ κορίττα γίνεται ἀπὸ λαϊ-νὸς σασιζέζικου. Οἱ ἑῶνες αὐτῶν τῶν ταγιέρ γίνονται ἴσιες, καὶ ἡ φοῦστα τῶν φορεμάτων ἢ σὰ κλά-για μὲ μαρκεῖς πῖνες. Γαρνιρίζονται μὲ τσέπες καὶ μὲ ζώνη στενὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ μπορντουάρα στενὴ ὑπὸ δερμα, ἢ ὅποια στολίζει ἐπίση-καὶ τὰ πορκαμένα τῶν παιδικῶν. Τὸ δερμα αὐτὸ εἶνε ἀσούρ μὲ ἑνα ἀπὸ τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ σασιζέζικου ὕφασματος.

Ἀπὸ σασιζέζικου ὕφασμα θὰ ἰδοῦ-με καὶ ὡραῖα φορέματα περιπάτου. Ἐπίσης καὶ πρῶτὰ ἐπανωφόρια καὶ ἐπανωφόρια τεξέδισ.

Τὸ βράδν φέτος θὰ φορεθοῦν πο-λὸ, παπούτσια ἀπὸ κρέπ-μαρκαῖ, μεταξοτῶ, καὶ ἀπὸ κρέπ-ντ-σὶν. Τὰ παπούτσια ἀπὸ σασιζέ, θὰ θεωροῦν-ται ράλλον ντεμοντέ.

Ἐπίσης ἐφέτος θὰ φορεθῶμε καὶ μαῦρες κάλτσες ποὺ τὴν εἰχαμε ἐγκα-τολεῖν ἐπὶ τόσο καιρὸ.

Ἀλλὰ ἡ μύριος αὐτῶν κάλτσες ποὺ θὰ φορεθῶμε ἐφέτος θὰ εἶνε τόσο λεπτὲς καὶ διαφανεῖς ποὺ δὲ θὰ φαί-νονται κῶς εἶνε μαῦρες ἐπὶ τὸν πόδι. Μποροῦμε νὰ ποῦμε γὰρ, θὰ κῶνουν τὴν ἐντόπισιν μᾶς σιμᾷ ἐ-πάνω στὸ δερμα !...

H Μενταίν

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ," ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Ζητήσατε εἰς τὰ καλύτερα Καταστήματα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἐπαρχιῶν Κρέπ-ντ-Σίν, Φουλάρ, Ζωζρέτ, Κρέπ-Σατέν, Κρέπ-Φάιν, Σαρμέζ, Ταφτᾶ, Πονζέ, κλπ.

Πρὸς διάκρισιν τῆς γνησιότητος τῶν φέρουν εἰς τὰς παρυφὰς, (οὐγιαν) ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ Α. Ε.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ

"LE PETIT PARISIEN,"

Ι. Ε. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Ράπτει μὲ παριζιάνικο γούστο καὶ ἱκανο-ποιεῖ καὶ τὸν πλέον ἰδιοτρόπον πελάτην

3 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 3

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Μὲ εἶδες πόσο ἀ-γαπημένα ἔσονται ὁ Μανωλάκης καὶ ἡ Νίτσα :

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ : Ναι μὰ ξεύρωις τὸ γιατί ; Γιατί ἡ Νίτσα εἶνε πολὺ ἐ-ξυπνη γυναῖκα καὶ δὲν ζητᾷ μάθα λίγο καὶ καινούργια φορέματα, ἀλ-λά βάφει μόνη τῆς τὰ παλὰ τῆς μὲ τὰς θαυμασίας Γερμανικὰς Βα-φὰς ὕφασμάτων "ARTI," καὶ τὰ κᾶν καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γὰρ αὐτὸ μᾶς παρουσιάζεται ἡ Νίτσα μᾶθς λίγο καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-τε τρέβει πάρος μου κ' ἔμένα 2 πα-κετάκια βαφῆς; "ARTI," μπουά ντὲ ρόζ. Ἐγὼ δὴ τὰ πωλοῦν στὰ ἐμπο-ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-νιάς μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΙΑΤΡ Σ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Ὁδὸς Σίνα 9—Ἀθῆναι

Ἀριθ. τηλεφ. 8-72 (Παλαιόν)

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ τὴν ἀγνήν, ἀβλαβὴ καὶ πασίγνωστον

ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πλατ. Παλαιῶν Δημοπρατηρίου 104

Διὰ τοὺς κουρεῖς διαρκὲς παρα-καταθήκη τῶν ἡγγυημάτων ἐνταφί-ων Νο 1172.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΕ

Τὰ καλύτερα κασμήρια τὰ ὅποια ἔφθασαν μέχρι σήμε-ρον στὴν Ἑλληνικὴν ἀγορὰν εἶνε τῆς μάρκας

ΣΕΒΕΝΤΕΕ

κατασκευάζονται μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἀγγλικῆς μηχανικῆς τέχνης

ΥΠΕΡΟΧΑ Εἰς ΑΦΗΝ, ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Ὁδὸς Βύσσης (ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

Ο μόνος τρόπος για να περάσετε ευχάριστα τις ώρες σας είναι να προμηθευθείτε τα βιβλία της «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Η «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι ο πιο καλός, ο πιο ευχάριστος, ο πιο διασκεδαστικός σύντροφός σας.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, αριστουργηματικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και που μόνον το όνομα των συγγραφέων των αποτελεί έγγραψιν περί της αξίας των.

Σπεύσατε να τα προμηθευτήτε διότι ηρχίσαν ήδη να εξαντλούνται.

Ίδου ο λεπτομερής κατάλογος της «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΡΝΑΝ (Σελίδες 107. Σχημ. 640. Τιμή δρωτ. 40. 60 ξρωτ. 80.) Ο «Καπετάν Φάντασμα» έργον μυθιστορίας, αισθηματικόν, περιπετειώδες, πλήρες δραματικών και τραγικών επεισοδίων, εκδόθηκε εις την Ισπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, καί τον πόλεμον των ογόνων επί του οποίου βασίλει ο συγγραφέας.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΠΗΡΡΗ ΧΥΟΣΟΥΚΗΣ (Σελίδες 424. Τιμή δρωτ. 80. 30 ξρωτ. 40.) Ανά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δόν χαρακτήρι ελλη σέστασις εις όσους δέν τον έχουν διαβάσει, παρά να ίστωήσουν έναν πού νά τον διαβάσουν είναι εδημοσιώθη εις τό «Μπουκέτο». Ανά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μεταφράσει νά ποίσει ότι ίστωήσε την μεγάλην επανόρθωσιν εις όσων μυθιστορημάτων εδημοσιώθησαν άς τόρα εις την Ελλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΑΔΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΜΗΤΓΚΑΡ ΠΟΗ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος δρωτ. 80 15 ξρωτ. 20.) Ένα από τ' άθάνατα έργα της φιλολογίας είναι και αι «Περιπέτειαι του Πύμ, αι όποιαι έχουν μεταφρασθεί εις όλας τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πόλον, πρό των τραγικών μυθιστορίων του άποίου παλαιού σκληρόν άγώνα αι όψεις του εφάντησαν, γραμμένο από έναν των μεγαλύτερων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΡΟΣΗ ΜΠΛΑΝΚΗ (Σελίδες 150. Τιμή δρωτ. 40. 20 ξρωτ. 10.) Μία στις σελίδας της «Πληγμένης Καρδίας» περιγράφεται ένα τραυματικόν επεισόδιον μεταξύ μιας κόρης και του θανάτου της, με βασανιστήν των δυο αυτών όργων έρωτων, τον σκληρόν και άρραγέστατον φιλόλογον πατέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝΗ (Σελίδες 260. Τιμή δρωτ. 80. 20 ξρωτ. 30.) Η «Σφιγξ των Παγων» είναι τό άριστότερον τό μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξιδίων Ιουδίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, καλόπλονον, κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέλους άδιάπτωτον τό ενδιαφέρον του αναγνώστη.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 180. Τιμή δρωτ. 80. 15. ξρωτ. 20.) Αισθηματικόν μυθιστόρημα, γραμμένο από την τραφερόν Γκρεβίλ, εκτυλίσσεται μέσα στους κόλπους των εγόνων της Ρωσίας των οποίων η έξαιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τά έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΙΒΕΝΣΟΝ (Έξ η ν τ λ ή θ η) Περιεργότατον και τρομακτικόν μυθιστόρημα τό άποιον κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέλους εις συνεχή άγώνιαν τον άναγνώστη με την δραματικήν αίσθησιν του και τό ροσφιόν του, τό άποιον μένει εις τό τέλος άσπασίτατον.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΛΗΣ ΛΑΓΚΕΡΛΑΦ (Σελίδες 100. Τιμή δρωτ. 80. 15 ξρωτ. 20.) Η Λάγκερλαφ είναι η μεγαλύτερα συγγραφέας του κόσμου μας και ίχει παρήσει με τό Πληγμένην καρδίαν Νόρμπα. Αυτό μόνον άντανα νά ίστωήθι διά την «Κόρην του Μεγάλου Βάλτου» ή όποια είναι άλληός άριστότερον.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΠΥΡΚΗ (Σελίδες 183. Τιμή δρωτ. 80. 15. ξρωτ. 20.) Η «Μονμάρτη» είναι τό άριστότερον έργο της ρομαντικής τέχνης γραμμένο από τον άθάνατον συγγραφέα των «Μυθών». Η ζωή των φοιτητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, οι φτώχειες των περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».

Εκτός των άνωτέρω βιβλίων της βιβλιοθήκης υπάρχουν και πωλούνται εις τό Γραφεία μας οί προηγουμένοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» οί όποιοι πωλούνται ό μόν πρώτος πρός 80χ. 25χ, οί δε λοιποί πρός 80χ. 25χ διά τό έσωτερικόν και 80χ. 25χ διά τό έξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι ολοκληρος βιβλιόθηκη, ή εκλεκτικότης της όποιας είναι έξαιρετική. Είς έκαστον τόμον περιέχονται υπερπεντακόσια διηγήματα και εκατοντάδες ποιημάτων, ανέκδοτων, κωμωδιών, ποιημάτων, περιέρων, και υπερχίλιας άλλες χρωματισται και μή.

Είς τον πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τά μυθιστορήματα «Η ΠΥΛΗ ΤΩ ΛΑΛΟΥ», «Η ΔΙΑΒΟΛΟΥΡΓΙΑ», «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΣ», «ΤΟ ΚΑΡΜΙΝ ΤΟΥ ΑΛΑΝΟΒΕΛΛΑ», και τό δράμα του Μαιτέρ-λιν «Η ΠΡΗΚΟΠΙΣΣΑ ΜΑΛΛΙΝ».

Είς τον δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΑΔΟΛΦΟΦΟΒΙΑ», «Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ή άρχή του «ΕΛΕΑΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» και της «ΜΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΖΟΝΤΑΝΕΦΕ».

Είς τον τρίτον ή συνέχεια του «ΕΛΕΑΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» και της «ΜΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΖΟΝΤΑΝΕΦΕ», ή «ΚΑΙΝΟΥΡ-ΓΙΑ ΜΑΛΛΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΑ», «ΤΑ ΑΠΟΜΥΘΟΛΟΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΡΑΝΑΝ» τά «ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΞΟΧΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΑ» και τό μυθιστόρημα του κ. Μενοπούλου «ΠΙΣΤΗ ΣΤΗΝ ΕΡΕΑ», κ. τ. λ.

Είς τον τέταρτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ό «ΜΗΛΛΑΘΟΣ», «Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΥΤΙΣ», «ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΛΗΡΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΟΣ», «ΤΑ ΦΥΛΑΚΗΝΙΚΑ ΑΠΟΜΥΘΟΛΟΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΙΡΒΑΝΑ».

Επίσης πωλούνται εις τό Γραφεία μας τά περίφημα Ημερολόγια του «ΜΠΟΥΚΕ-ΤΟΥ» των ετών 1926, 1927 και 1928 πρός 80χ. 25 έκαστον έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.